

การจู่โจมเต็มไปด้วยความตื่นเต้น
แต่นั้นเป็นเพียงจุดเริ่มต้นของ
เรื่องราวที่น่าตื่นตะลึงยิ่งกว่า

ขบวนแห่ศพนักบุญปีเตอร์
เล่มต้น

ペテロの葬列

มียาเบะ มิชูกิ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

ชบวนแห่ศพนักบุญปีเตอร์

ペテロの葬列

ขบวนแห่ศพนักบุญปีเตอร์ เล่ม 1

ペテロの葬列

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

มียาเบะ มิยูกิ เขียน
บัณฑิต ประดิษฐฐานุวงศ์ แปล

ขบวนแห่ศพนักบุญปีเตอร์ เล่มต้น

ペテロの葬列

มียาเบะ มียูกิ เขียน

บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ แปล

PETERO NO SOURETSU

Copyright 2013 Miyuki Miyabe

Thai translation rights arranged with RACCOON AGENCY, Inc.

through Japan UNI Agency, Inc., Tokyo and Arika Interrights Agency, Bangkok

พิมพ์ครั้งที่ 1 ตุลาคม 2565

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ ไทฟูกู บริษัท บู้ค ไทม จำกัด

ISBN 978-616-14-0398-0

มียาเบะ, มียูกิ.

ขบวนแห่ศพนักบุญปีเตอร์.- กรุงเทพฯ : บู้ค ไทม, 2565.

640 หน้า.

1. นวนิยายญี่ปุ่น. I. บัณฑิต ประดิษฐานวงษ์ ผู้แปล. II. คณิต ภาพยัติ ผู้วาดภาพประกอบ. III. ชื่อเรื่อง.

895.63

ISBN 978-616-14-0398-0

ประธานกรรมการบริหาร

กรรมการผู้จัดการ

ที่ปรึกษา

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับแปล

บรรณาธิการเล่ม

ผู้ช่วยบรรณาธิการเล่ม

ออกแบบปกฉบับภาษาไทย

ศิลปกรรม

พิสูจน์อักษร

ฝ่ายการตลาด

ฝ่ายขาย

ฝ่ายประสานงานโรงพิมพ์

จัดจำหน่ายโดย

จินตนา เฉลิมชัยกิจ

อลีน เฉลิมชัยกิจ

ลัดตวรา วรสุมาวงษ์ นิเวชะระ

วรุตม์ ทองเชื้อ

ชลฎา เจริญวิริยะกุล

อรรัมภา นาคศิริ

ชยาภรณ์ พิมพ์สุทธิ

คณิต ภาพยัติ

พงศ์ธร ชูปลัดมณี

ปริศนา วงษ์สวัสดิ์

อัคคณัฐ ชุมนุม

มนัญชยา ศิริวงษ์

สุรินทร์ บุระณา

บริษัท บู้ค ไทม จำกัด

214 ซ.พระรามที่ 2 ซอย 38 ถ.พระราม 2

แขวงบางมด เขตจอมทอง กทม.10150

โทรศัพท์: 0 2415 2621, 0 2415 6507

คำนำสำนักพิมพ์

ในโลกนี้ไม่มีอะไรแน่นอน...แม้แต่การกระทำเล็กๆ ก็ส่งผลจนกลายเป็นเรื่องใหญ่ได้ หากไม่ระวัง

“ขบวนการแห่งศตวรรษปฏิวัติ” หนึ่งในนิยายสืบสวนที่สำนักพิมพ์ไดฟุกุภูมิใจนำเสนอ ด้วยเรื่องราวที่มีการผูกเงื่อนปมปริศนาจนยากจะคลาย และตัวละครที่ถูกเขียนขึ้นมาอย่างละเอียดลออ ทำให้นิยายเล่มนี้เป็นเหมือนหนังสือโลกคู่ขนาน ที่ผู้อ่านจะได้สัมผัสถึงความรู้สึกของตัวละครภายในเรื่องอย่างใกล้ชิด ราวกับว่าพวกเขามีชีวิตจริงๆ

การเล่าเรื่องของมียาเบะ มิชูกิ เหมือนการชุดสมบัติ ที่ให้ผู้อ่านได้ถืออุปกรณ์และชุดหาความจริงในเรื่องไปทีละนิด ซึมซับความใคร่รู้อยากอ่านมากขึ้นเรื่อยๆ กว่าจจะรู้ตัวหน้าสุดท้ายก็ฉวยเข้าสู่สายตาเสียแล้ว

ขบวนการแห่งศตวรรษปฏิวัติ ออกเดินทางแล้ว สำนักพิมพ์ไดฟุกุขอเชิญผู้อ่านทุกท่านร่วมต่อห่วงโซ่ความสนุก และค้นหาความจริงกว่าที่อยู่ในความจริงนี้จนถึงหน้าสุดท้าย อย่าเพิ่งหนีไปไหนซะละ

สำนักพิมพ์ไดฟุกุ

คำนำนักแปล

ผมได้แปลหนังสือของมियाเบะ มิยุกิ มาหลายเล่มเลยทีเดียว
ประทับใจในความละเอียดลออในการบรรยายตัวละครของเธอ

ครั้งนี้เป็นครั้งแรกที่ผมได้แปลผลงานที่เป็นซีรีส์ของมियाเบะ มิยุกิ
โดยเป็นซีรีส์ซึ่งมีชื่อ ซาบุมุโระ และเรื่อง “ขบวนการแพทย์นักบุญปีเตอร์” นี้ยัง
เป็นเรื่องที่สนุกที่สุดในซีรีส์นี้ จึงรู้สึกเป็นเกียรติอย่างมากที่ได้แปลงานของ
มियाเบะ มิยุกิอีกครั้ง

เปิดเรื่องด้วยการจ๊อดเมลที่อ่านแล้วต้องคอยลุ้นจนคิดว่าจะเป็นเรื่อง
เกี่ยวกับการจ๊อดเมลทั้งเรื่อง แต่เปล่าเลย นี่เป็นเพียงฉากแรก หรือจะเรียก
ว่าเป็นเพียงฉากเปิดเรื่องก็ว่าได้ ซึ่งแค่ฉากแรกฉากเดียวนี้ก็กินเนื้อที่ถึง
1 ใน 4 ของทั้งหมด ไม่เรียกว่าละเอียดลออก็ไม่รู้จะว่ายังไง

ธีมของเรื่องนี้คือ “ความชั่วร้ายติดต่อกันได้”

ชื่อเรื่องมาจากการที่นักบุญปีเตอร์ ผู้ครึ่งหนึ่งทรยศต่อพระเยซู
ปฏิเสธว่าตนเองไม่ใช่สาวกของพระเยซู แต่แล้วเขาก็จะอายต่อสิ่งที่ตนเอง
ทำยอมสละชีพเพื่อกำจัด ‘ความชั่วร้าย’ ที่เหลืออยู่ในตนเอง แต่แม้จะอาย
ต่อบาปและกลับตัวกลับใจแล้ว แต่ ‘ความชั่วร้าย’ ก็ยังติดต่อกันเหมือน
ขบวนการแพทย์ของนักบุญปีเตอร์ที่ยังคงมีต่อเนื่องกันอย่างไม่วันสิ้นสุด

ดูเหมือนโลกทุกวันนี้ก็ยังมี ‘ความชั่วร้าย’ ที่ยังติดต่อกันไป ทั้งแก๊ง
คอลเซ็นเตอร์ แก๊งแชร์ลูกโซ่ที่เมื่อจับได้คนหนึ่ง ก็ยังมีอีกคนหนึ่งโผล่ขึ้น
มาอย่างไม่วันจบสิ้น

บัณฑิต ประดิษฐานุนวงษ์

บทนำ

ในเวลาต่อมา ผมถูกคนมากมายถามจนนึกไม่ออกเลยว่าใคร
เป็นใคร ในตอนนั้นคิดอะไร หรือคิดอะไรได้บ้างไหม

ทุกครั้งผมจะตอบแบบนี้ “จำไม่ได้ครับ”

ยังมีโอกาสตอบคำถามนั้นหลายๆ ครั้งก็ยังสามารถเห็นสีหน้าของผู้คน
เมื่อได้ฟังคำตอบของผมแล้วพยักหน้า แสดงสีหน้าสงสาร และความ
เห็นอกเห็นใจ แต่กลับแฝงด้วยความอยากรู้อยากเห็นและความเคลือบแคลง
สงสัย จนผมเริ่มมีลูกเล่น ด้วยการเว้นจังหวะครู่หนึ่งก่อนจะเสริมว่า

“ไม่ใช่แค่เปรียบเปรยนะครับ แต่ในหัวมันว่างเปล่าจริงๆ อาจจะไม่
คิดอะไรอยู่ก็ได้ แต่ตอนนี้ก็ไม่ได้คิดอะไรครับ”

แล้วผมก็พยักหน้าพร้อมกับพวกเขาอีก เพราะผมได้เรียนรู้ว่าการ
ทำแบบนี้ ทำให้สีหน้าอยากรู้อยากเห็นและเคลือบแคลงนั้นไม่กลับมา
ในทันที ทั้งยังได้ร่วมแบ่งปันความโล่งใจสบายใจกันด้วย

ในตอนนั้นคิดอะไรอยู่

ตอนเหตุการณ์เพิ่งสงบ ผู้มีสิทธิ์ถามเอาคำตอบแบบซึ่งหน้าเพื่อ
หาคำตอบนั้นจากผม คิดว่ามีเพียงคนเดียว นั่นคือภรรยาของผมเอง ส่วน
ลูกสาวอายุ 7 ขวบ นอกจากจะติดเรื่องอายุแล้ว ลูกยังไม่รู้รายละเอียด
ด้วยซ้ำ กรณีเช่นนี้การไม่ให้ลูกรับรู้อะไรก็เป็นหน้าที่ของพ่อแม่ด้วย

ในตอนนั้นคิดอะไรอยู่

แต่ผิดคาด ภรรยาไม่ได้เอ่ยคำถามนั้นกับผม แต่สิ่งที่รบกวนเธอ กลับเป็นข้อสงสัยที่นึกไม่ถึง

“ทำไมคุณถึงได้เจอแต่เรื่องแบบนี้ล่ะ”

ผมจึงบอกสิ่งที่นึกขึ้นได้ในตอนนั้น

“เพราะฉันเป็นคนโชคดีมากเกินไป พระเจ้าเลยคิดว่าถ้าไม่ปรับ สมดุลเสียบ้างจะไม่ยุติธรรมกะมัง”

ภรรยาผมยิ้ม เป็นรอยยิ้มราวกับได้ฟังบทพูดเฉียบคมจากภาพยนตร์ เกรตปีเก่าๆ จากรายการโทรทัศน์รอบดึกที่เปิดทิ้งไว้อย่างไม่ตั้งใจ

“พูดเก่งแบบนี้รู้สึกไม่สมกับที่เป็นคุณเลย”

ภรรยาของผมยังไม่พอใจ พร้อมกับนั้นก็เหมือนต้องถอดใจว่า ไม่ว่าจะ คั้นถามเพียงใดก็คงไม่ได้คำตอบที่เธอต้องการ

“สิ่มมันเสียเถอะ” ผมพูด “เรื่องมันจบแล้ว ทุกคนก็ปลอดภัย”

เธอพยักหน้าราวกับยอมรับว่าจริงสินะ แต่ดวงตาก็กลับไม่ได้ หมายความว่า ความเช่นนั้นเลย

“ในตอนนั้นเธอคิดอะไรอยู่” ความจริงยังมีคนอื่นผู้หนึ่งที่มีสิทธิ์ถาม ผมเช่นกัน ผมไม่ได้กีดกันคนผู้นั้นออกไปหรอก แต่กลับเป็นฝ่ายหนีห่างจาก เขาด้วยความครั่นคร้าม เกรงใจ และรู้สึกผิด

คนผู้นั้นคืออิมาดะ โยชิจิกะ คุณพ่อของภรรยา คุณพ่อตาของผม และประธานอาวุโส ผู้นำของเครือบริษัทยักษ์ใหญ่ที่ชื่อว่าอิมาดะคอนเสิร์ต บุคคลสำคัญของโลกธุรกิจ แม้ปีนี้อายุ 82 ปีแล้ว แต่สมัยหนุ่ม ขึ้นชื่อว่า เป็น ‘นักล่า’ ผู้มีสายตาเฉียบคมและสมองหลักแหลม บัดนี้ก็ยังเป็นเช่นนั้น อยู่อย่างไม่เสื่อมคลาย และนาโฮโกะ ภรรยาของผมเป็นลูกสาวนอกสมรส ของเขา

นาโฮโกะไม่ได้เกี่ยวข้องกับการบริหารงานเครืออิมาดะในรูปแบบใดๆ และไม่มีความเป็นไปได้ที่จะข้องเกี่ยวในอนาคตด้วย แม้มีบาร์มีเป็น

ถึงลูกประธานอาวูโตะ แต่อยู่ในสถานะไม่มีอำนาจใด ส่วนผมผู้เป็นสามีของนาโฮโกะ ไม่มีแม้แต่บาร์มีในฐานะลูกเขยประธานอาวูโตะ มีเพียงเงื่อนโซในการแต่งงาน คือให้ลาออกจากสำนักพิมพ์เล็กๆ ซึ่งทำงานอยู่ในตอนนั้น มาทำงานเป็นพนักงานของอิมาดะคอนเซิร์น โดยรับหน้าที่เป็นนักข่าวและบรรณาธิการของวารสารภายในบริษัท สำนักประชาสัมพันธ์ในเครือ สังกัดตรงกับสำนักประธานอาวูโตะ ผมยอมรับเงื่อนโซนั้น จึงทำให้คุณพ่อตาได้เป็นเจ้านายผู้สูงศักดิ์ ส่วนผมเป็นพนักงานปลายแถวของอิมาดะคอนเซิร์น ดังนั้นอิมาดะ โยชิจิกะ จึงมีสิทธิ์ถามผมทั้งในฐานะญาติและในฐานะผู้บังคับบัญชา

“ตอนเวลาอย่างนั้น คนเราคิดอะไรได้บ้างล่ะ”

ถ้าจะพูดให้ถูกต้อง คุณพ่อตาถามผมแบบนี้

“ขอโทษครับ” ผมตอบ

คุณพ่อตาก็หันหน้าเล็กน้อย

“ใครบอกให้เธอขอโทษ”

“เปล่าครับ เพียงแต่...”

“ดูจากที่รีบขอโทษแบบนี้ สงสัยคงนึกถึงหน้าผู้หญิงคนอื่นที่ไม่ใช่นาโฮโกะหรือโมโมโกะในรถเมลล์นั้นละสิ”

โมโมโกะเป็นชื่อลูกสาวคนเดียวของผมกับภรรยา

ระหว่างที่ผมกำลังลนลานจะพูดให้เหมือนบทในภาพยนตร์เกรดบี คุณพ่อตายิ้ม

“ล้อเล่นนะ”

ตอนนั้นเรานั่งเผชิญหน้ากันที่โต๊ะในห้องทำงาน ณ คฤหาสน์ส่วนตัวของคุณพ่อตา ผู้ฟังการสนทนานี้มีเพียงหนังสือจำนวนมหาศาลอัดแน่นเต็มชั้นหนังสือ และงานศิลปะไม่กี่ชิ้นซึ่งวางแทรกประดับตามช่องว่างบนชั้น

“ที่จริงฉันถามด้วยความอยากรู้อย่างบริสุทธิ์ใจว่าจะคิดอะไรได้บ้าง แต่อาจจะลาลบละล้งไปหน่อย”

นั่นเป็นความจริง คุณได้จากดวงตาของคุณพ่อตาชายแวວความอยากรู้อยากเห็นออกมา

“ท่านประธานอาวุโสละครับ” ผมถามกลับ “ในช่วงชีวิตที่ผ่านมา เคยเจออันตรายเกือบถึงชีวิตมาแล้ว ในตอนนั้นท่านคิดถึงอะไรครับ”

คุณพ่อตาทะลึงตาที่ยังฉายแวວความกระหายใคร่รู้

“เรื่องอย่างนี้ก็ต้องเคยเจอมาอยู่แล้ว เพราะพวกเราเกิดในสมัยสงครามโลก”

ช่วงปลายสงครามโลกครั้งที่ 2 คุณพ่อตาถูกเกณฑ์เป็นทหาร แต่ที่แล้วมาไม่ว่าโอกาสใดหรือสถานที่ไหน ท่านไม่เคยเล่ารายละเอียดเรื่องนั้นเลย เจ้าตัวบอกเพียงว่าตนเองไม่ได้มีประสบการณ์ขนาดเล่าอะไรได้

“แต่เหตุการณ์ที่เธอเข้าไปพัวพัน เอาไปเปรียบเทียบกับสงครามไม่ได้ เพราะอย่างนี้ถึงได้กระตุ้นความอยากรู้ของฉันนี่”

ผมละสายตาจากใบหน้าของคุณพ่อตา แล้วมองไปยังสันปกหุ้มหนังสือของหนังสือชุดวรรณกรรมโลกที่อยู่ด้านหลัง

“ท่านเคยพูดว่า การฆ่าคนเป็นการใช้อำนาจอย่างสุดขั้วที่มนุษย์เรากระทำต่อบุคคลอื่น”

เมื่อเหตุการณ์ราวสองปีก่อน ที่พนักงานสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือของเราถูกทำร้าย คุณพ่อตาได้กล่าวรำลึกถึงอดีตเช่นนั้นโดยไม่ได้บดบังความโกรธเคือง

“ใช่ ฉันเคยพูด”

“พูดด้วยว่าคนที่ทำแบบนั้นเพราะเขากระหาย ต้องการเหยื่อเพื่อไม่ให้ความกระหายนั้นกัดกินวิญญาณตัวเอง ถึงได้เอาคนอื่นมาเป็นเหยื่อ”

คุณพ่อตาวางศอกลงบนโต๊ะแล้วประสานมือ ท่านทำทำนี่บ่อยเวลา

อยู่ที่นี้ ทำให้ผมรู้สึกทราบดีกับผู้ศรัทธากำลังอยู่ตรงหน้าบาทหลวง

“เหตุการณ์เมื่อวันก่อนผมก็เป็นเป้าหมายของการใช้อำนาจนั้นด้วย
สินะครับ”

เพราะเขาเอาปืนจี้และขู่ด้วยว่าจะยิงหากไม่ทำตามที่บอก

“แต่ทำไมถึงไม่รู้ลึกถึง ‘ความกระหาย’ อย่างที่ท่านพูดเลยล่ะครับ”

คุณพ่อตาจ้องผม

“ไม่ได้หมายความว่าไม่กลัวนะครับ ทั้งผมและคนที่เป็นตัวประกัน
ด้วยกันก็กลัว เพราะไม่คิดว่าคนร้ายจะไม่เอาจริง”

“ก็เขายังจริงๆ นี” คุณพ่อตาพูด

“ครับ”

“เธอคาดการณ์ตอนจบนั้นได้หรือเปล่า”

ผมจับตามองหนังสือชุดวรรณกรรมโลก ครุ่นคิดค่อนข้างนาน แล้ว
ส่ายหน้าช้าๆ ก่อนจะมองหน้าคุณพ่อตา

“เหตุการณ์จะพลิกผันยังไง ผมคาดการณ์ไม่ได้เลยครับ แต่พอผล
ออกมาแล้วก็รู้สึกว่ามันเป็นสิ่งที่น่าจะเกิดขึ้น”

มันจบอย่างที่ผมควรจะเป็น ผมว่า

“สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้ารวดเร็วมาก รู้สึกเหมือนจบลงในชั่วพริบตาเดียว”

เป็นเหตุการณ์ 3 ชั่วโมงกว่า ตั้งแต่เริ่มต้นจนสงบ ว่ากันว่าเป็นคดีจี้
รถเมล์ที่แก้สถานการณ์ได้เร็วที่สุดเท่าที่เคยเกิดในญี่ปุ่น

“ผมเห็น... จักรยานของเด็ก”

ผมยิ้มให้คุณพ่อตาที่รู้สึกสงสัย

“มันถูกจอดทิ้งไว้ตรงมุมหนึ่งในพื้นที่รกร้างที่รถเมล์ไปจอด จักรยาน
คันเล็กๆ มีแฮนด์กับอานเป็นสีแดง ผมมองเห็นชัดเจนผ่านกระจกประตูรถ”

รู้สึกเหมือนว่าเด็กผู้เป็นเจ้าของจะคว้าแฮนด์สีแดง ตะขุดตั้งและ
ขึ้นคร่อมอานเมื่อไรก็ได้

“คุณพ่อครับ” ผมพูด “ที่ท่านถามมา ผมเข้าใจแล้วครับ”

คุณพ่อตาดำนิ่งเงียบ โนม้ตัวมาข้างหน้าเล็กน้อย รวากับบาทหลวง
เร่งเจ้าให้สารภาพบาป

“ในตอนนั้นผมไม่ได้คิดอะไรเลยครับ เพราะอย่างนี้ ตอนนั้นถึงอดคิด
ไม่ได้”

...ว่า ‘ความกระหาย’ ที่ควรอยู่ที่นั่น มันน่าจะยังคงหลงเหลืออยู่ที่
ไหนสักแห่ง

บทที่ 1

เข้าสู่สัปดาห์ที่สามของเดือนกันยายน อากาศร้อนน้อยลง ผมงกับ บ.ก. มุ่งหน้าสู่บ้านริมทะเล หากการสัมภาษณียึดเยื้อจนทำให้กลับหลัง เวลาอาทิตย์ตก เราสองคนรู้ว่าลมทะเลที่พัดมาด้านหลังนั้นหนาวกว่าที่คิด เพราะครั้งนี้นับเป็นครั้งที่ห้า และเป็นครั้งสุดท้ายสำหรับกำหนดการเยือนที่นี่

บ.ก. โซโนตะ เอโกะ ม้วนเสื้อคาร์ดิแกนตัวบางใส่กระเป๋าทรงถุงใบเฉียงแล้วพูดกับผม

“นี่ เธอเอาเครื่องอัดเสียงดิจิทัลสำรองมารีเปล่า เดี่ยวอัดๆ ไปเกิดเต็มขึ้นมากกลางคันเหมือนครั้งก่อนจะแย่นะ”

กองบรรณาธิการวารสาร ‘อาโอไซระ’ สำนักประชาสัมพันธ์ในเครือของพวกเรา เป็นหน่วยงานเล็กๆ มีพนักงานสามคน พนักงานสมทบหนึ่งคน และลูกจ้างชั่วคราวหนึ่งคน สำนักงานอยู่ชั้นบนสุดของอาคารสามชั้นที่แยกออกมาอยู่เงียบๆ หลังสำนักงานใหญ่ ซึ่งเป็นอาคารอัจฉริยะสูงตระหง่าน

ที่นี่เป็นอีกโลก เป็นเกาะอันโดดเดี่ยว และยังเป็นทีของผู้ถูกปล่อยเกาะ ผมแต่งงานกับนาโฮโกะสิบปีแล้ว นั่นหมายถึงผมได้เป็นพนักงานปลายแถวของอิมาดะคอนเซิร์นมาแล้วกว่าสิบปี แต่จนบัดนี้ยังไม่เข้าใจ

ภาพรวมของเครือข่ายยักษ์ใหญ่แห่งนี้ทั้งหมด คุณพ่อตาจับช่วงบริษัทขนส่งเล็กๆ ซึ่งขนส่งพาเลทเป็นหลักจากพ่อ แล้วสร้างเป็นบริษัทยักษ์ใหญ่อันดับชื่อนี้ได้ด้วยตัวเอง ตอนนี่ ‘บริษัทแม่’ ก็ยังเป็นบริษัทขนส่ง ทั่วไปแล้วก็เหมือนส่วนลำต้นของไม้ใหญ่ และมีบริษัทในเครืออันหลากหลายเป็นใบและกิ่งก้าน

ดูเหมือนคุณพ่อตาเป็นห่วงมานานแล้วว่า เหล่าพนักงานจำนวนมากที่ทำงานอยู่ในองค์กรซับซ้อนเช่นนี้จะสื่อสารกันไม่มากพอ เหมือนอยู่ร่วมชายคาเดียวกันแต่ฝันต่างกัน ดังนั้นเมื่อสิบกว่าปีก่อน ท่านจึงคิดถึงการจัดพิมพ์วารสารภายในบริษัทที่เชื่อมโยงบริษัทในเครือเข้าด้วยกัน นั่นเป็นจุดเริ่มต้นของการก่อตั้งวารสาร ‘อาไอโซระ’ และมีชื่อผู้รับผิดชอบสูงสุดเป็นอิมาดะ โยชิจิกะ

ประธานอาวุโสเลือกโซโนตะ เอโกะมาเป็นหัวหน้ากองบรรณาธิการ ตั้งแต่ฉบับแรกด้วยตัวเอง หล่อนคือพนักงานหญิงคนเก่าแก่ที่จบปริญญาตรีแล้วเข้าทำงานที่อิมาดะคอนเซิร์น ผ่านงานเสมียนจากหลากหลายหน่วยงาน มีประสบการณ์ท่วมท้นจนเรียกกันว่าเจ้าแม่ ส่วนประวัติการทำงานในบริษัทไปเตะตาท่านประธานอาวุโสตั้งแต่เมื่อไร ผมมีโอกาสทราบแน่ชัด

“เพราะฉันเคยอยู่กองบรรณาธิการวารสารภายในบริษัทของสำนักงานใหญ่มาก่อน ท่านคงถูกใจสไตล์การเขียนของฉันในตอนนั้นกระมัง”

เจ้าตัวว่ากล่าว ความจริงอาจไม่มีเหตุผลอื่นใดมากกว่านั้น เพียงแต่หลายคนรู้สึกว่าเป็นเพราะหล่อนได้รับการดูแลเป็นพิเศษอย่างมีเงื่อนไข มีข่าวลือหนาหูว่า โซโนตะเป็นเมียเก็บ (หรืออดีตเมียเก็บ) ของท่านประธานอาวุโส จริงเท็จเช่นไร เธอบอกว่า “ไม่เห็นใครกล้าพอจะถามหาความจริงจากผม ซึ่งเป็น ‘ลูกเขยท่านประธานอาวุโส’ หรือถึงถามผมก็ไม่รู้เหมือนกัน แต่น่าโฮโกะหัวเราะร่วมกับข่าวลือนี้”

“คุณโซโนดะเป็นคนประเภทที่แตกต่างจากคุณนายอิมาดะและแม่ของฉันมากเกินไป”

ไม่ใช่ใครอื่น ลูกสาวของคนที่เคยเป็นเมียเก็บของอิมาดะพูดเอง ผมจะไม่เชื่อได้อย่างไร อีกทั้งตอนพูดถึงภรรยาหลวงผู้ล่วงลับของตัวเอง คุณแม่ของพี่ชาย อายุห่างจากเธอมากทั้งสองคนที่เธอเรียกว่า ‘คุณนายอิมาดะ’ แวดตาของนาโฮโกะกับแววดตาของโซโนดะ เอโกะตอนยิ้มเพื่อนแล้วพูดว่า

“ฉันไม่ใช่เมียเก็บท่านประธานอาวูโสะนะ”

ช่างคล้ายกันจนน่าตกใจ นั่นเป็นสิ่งที่สร้างความน่าเชื่อถือให้กับผมอย่างไรก็ตาม เหล่าพนักงานในสังกัดสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือซึ่งอยู่ในเป็นสถานที่เช่นนั้น ไม่ว่าจะมองในแง่ไหนต่างล้วนเป็นผู้ถูกปล่อยเกาะทั้งสิ้น เพียงแต่ระยะเวลาและเหตุผลอาจขึ้นอยู่กับว่า เขาหรือเธอเป็นหน้าใหม่หรือหน้าเก่าเท่านั้น

บ.ก. โซโนดะ เป็นหัวหน้าเผ่าชาวเกาะนั้นจึงสามารถยื่นหยัดในหน่วยงานซึ่งโยกย้ายคนบ่อยจนเป็นเรื่องธรรมดา และคอยดูแลการเข้าออกของผู้ถูกปล่อยเกาะมาแล้วมากมาย ในบรรดาคนที่รับเข้ามา คนที่หล่อนวางตัวลำบากมากคนหนึ่งคิดว่าคงเป็นผม แต่หล่อนกลับใช้งานผมอย่างหนัก หล่อนเป็นคนฉลาดพอที่จะล้อเลียนผมบ่อยๆ ว่า ‘ลูกเขยท่านประธานอาวูโสะ’ บ้าง ‘ม้าใช้ของตระกูลอิมาดะ’ บ้าง ทำให้ผ่อนคลายบรรยากาศตึงเครียดรอบข้างออกอย่างง่ายดาย ถ้าผมพูดต่อหน้าหล่อนว่ารู้สึกนับถือคุณจริงๆ หล่อนจะทำหน้าอย่างไร

นั่นหมายถึงผมไม่ได้รู้สึกไม่พอใจกับการทำหน้าที่หัวหน้ากองบรรณาธิการของโซโนดะ เพียงแต่ออกจะเอือมระอากับเรื่องโง่ ๆ เกี่ยวกับเครื่องมือทำงานของหล่อนสักหน่อย

“วันก่อนที่เครื่องอัดเสียงดิจิทัลหยุดทำงานไปนะ ไม่ใช่เพราะมันเต็ม

หรรจนะครับ แต่แบบหมดต่างหาก”

แล้วเรื่องเครื่องอัดเสียงสำรอง ไม่ต้องรอให้บอก ผมพกดิดตัวเป็น ประจำอยู่แล้ว มีทั้งเครื่องอัดเสียงดิจิทัลอีกตัว และเครื่องอัดเสียงเทป คาสเซตแบบเก่า อย่างหลังนี่เป็นแค่ความชอบส่วนตัวของผมที่ไม่ยอมทิ้ง “ผมเปลี่ยนแบตเตอรี่อัดเสียงของ บ.ก. แล้วเมื่อกี้ ทดลองใช้แล้ว ด้วย ไม่ต้องเป็นห่วงครับ”

โนโมโตะหันมาพูด ขณะกำลังตรวจสอบเลย์เอาต์บนหน้าจอ คอมพิวเตอร์ เขาเป็นนักศึกษาด้านเศรษฐศาสตร์ระหว่างประเทศ วัยยี่สิบปี ทำงานเป็นลูกจ้างชั่วคราวคราวครั้งปีก่อน ชยันชันแข็งเอาใจใส่ในทุกเรื่อง แถมแต่งตัวเนียบ มาทำงานที่นี้แค่สามวันก็ถูกตั้งชื่อว่า ‘น้องโฮสต์’ แต่เจ้าตัวไม่ได้รังเกียจ เห็นว่าเขาเคยพยายามสมัครเป็นโฮสต์แต่ตกสัมภาษณ์

“เธอมาเล่นเครื่องอัดเสียงของฉันเหรอ ตายแล้ว เธอลบข้อมูลของ ฉันหรือเปล่านี้”

“ไม่ได้ลบครับ แต่ทำแบ็กอัปข้อมูลไว้แล้ว”

ถ้า บ.ก. เลือกลงไฟลเดอร์ผิดแล้วอัดทับก็ไม่ใช่ไรครับ เขาไม่พูด คำนั้นออกมา แต่ส่งสายตาเป็นสัญญาณมาให้ ผมส่งยิ้มมุมปาก

ไซโนตะคันกระเป่าหยิบเครื่องอัดเสียงดิจิทัลออกมาจับโน้นนี่ดูว่า เป็นอย่างไรที่โนโมโตะพูดจริงหรือไม่

“ก็ดูมันพูดมาก”

“วันนี้ก็วันสุดท้ายแล้วครับ” ผมพูด

“ที่อัดเสียงไว้ก่อนหน้าแบ็กอัปหมดแล้วเหรอ ถ้าอย่างนั้นช่วยถอด เทปให้หน่อยได้ไหมล่ะ”

“ผมทำได้หรือครับ เดี่ยวคุณอิตะจะไม่ว่าเอาหรือ”

อิตะ มาซาโอะ เป็นเพื่อนร่วมงานที่นี้อีกคน และเป็นคนแรกใน หน้าประวัติศาสตร์ของวารสาร ‘อาโอโตะระ’ นอกเหนือจาก บ.ก. ไซโนตะ

ที่เป็นพนักงานจากสำนักงานใหญ่ของอิมาดะคอนเซิร์น

“เพราะเขาเกลียดผม”

โนโมโตะเกาศีระชะที่มีผมดำไม่ได้ยิ้ม และตัดทรงเท่ทันสมัย แม้ บ.ก. ไชโนดะจะบอกเขาหลังการสัมภาษณ์ครั้งแรกว่า “ช่วยทำอะไรกับทรงผมนี้กร้องค์ค่ายจอห์นนี่ หมดทำนั่นหน่อยได้ไหม” แต่กลับไม่มีท่าทีว่าเขาทำตาม ผมคิดว่าความจริงเขาคงถูกใจทรงผมนั้นอยู่แล้ว

“สบายใจได้ คนที่คุณอิดะเกลียดไม่ได้มีแต่เธอคนเดียว”

“พูดแบบนั้นจะดีหรือครับ”

“ในเมื่อเจ้าตัวไม่อยู่ก็ไม่เห็นเป็นไร เราชู้กันแค่ตรงนี้ แม้ว่าคุณลูกเขยท่านประธานอาวุโสอาจแอบฟ้องสำนักเลขานุการก็ได้”

ผมยิ้มเหี้ยๆ “บ.ก. ข้าเจ็บแล้วจะมาพาลคนอื่นไม่ได้ล่ะครับ”

เมื่อครั้งไชโนดะเข้ารับตำแหน่งหัวหน้ากองบรรณาธิการวารสาร ‘อาโอโซระ’ เธอไม่ได้แค่เลิกใส่ชุดเครื่องแบบบริษัทเท่านั้น แต่ยังเลิกใส่ชุดสูทและรองเท้าคัทชูแบบผู้หญิงทำงาน แล้วเปลี่ยนมาใส่ชุดกางเกงพลั้วๆ หลากสีล้นสไตลโบฮีเมียนตลอดทั้งปีโดยไม่สนฤดูกาล

แต่ผู้ถูกสัมภาษณ์ที่หล่อนเรียกว่า “ลุงนั่น” โมริ โนบุฮิโระ อดีตกรรมการคนหนึ่งของอิมาดะคอนเซิร์นจนถึงฤดูใบไม้ผลิปีที่แล้ว รู้สึกไม่พอใจมากกับการแต่งกายของหล่อนตั้งแต่พบกันครั้งแรก หล่อนจึงหมดทางเลือกต้องดึงชุดสูทจากด้านในสุดของตู้เสื้อผ้ามาใส่ และนำรองเท้าคัทชูที่หล่อนบอกเองว่า “สำหรับงานศพ” มาสวมเฉพาะเวลาไปสัมภาษณ์แสนยาวนานครั้งนี้ รองเท้าคัทชูสูงหกเซนติเมตรนั้นเป็นเหมือนเครื่องทรมานในยุคล่าแม่่มดสำหรับเท้าที่คุ้นเคยกับแพ้นตามอำเภอใจของหล่อน เลยทำให้อารมณ์เสีย

¹ จอห์นนี่แฟมิลี ค่ายนักร้องบอยแบนด์ที่ใหญ่ที่สุดของญี่ปุ่น

“วันนี้ครั้งสุดท้ายแล้วจริงๆ นะ”

บ.ก. พุด ทำปากยื่น จ้องมาทางผม

“ถ้าลุงนั่นเกิดบอกยังพุดไม่พอ ฉันต้องกรี๊ดแน่”

“สัญญากันไว้ว่าจะสัมภาษณ์กันห้าครั้ง วันนี้ครั้งสุดท้ายแล้วครับ”

“คุณมานะเป็นคนเขียนบทความใหม่ครับ”

โนโมโตะถาม หันแก้อ้อมมองตรงมาด้านนี้

“พอรู้ว่าดิฉันจะได้เป็นนักเขียนเงาของ บ.ก. ก็ตื่นเต้นดีใจมากค่ะ”

มานะ เคียวโกะ เป็นสมาชิกกองบรรณาธิการคนที่สี่

“ก็เขียนสำนวนดีจริงนี่ครับ เห็นว่าตั้งแต่สมัยอยู่ที่ร้าน ทั้งเอกสารที่แจกลูกค้า บทความบนเว็บไซต์ คุณมานะเป็นคนเขียนทั้งหมด”

แม้แต่งงานวารสารประชาสัมพันธ์บริษัทในเครือที่สบายๆ ก็ยังโดนคลื่นวิกฤติเศรษฐกิจใหม่กระทบหน้า สมาชิกซึ่งประกอบด้วยพนักงานประจำและสมทบสี่คน รวมนักศึกษาถูกจ้างชั่วคราวหนึ่งคน เป็นจำนวนคนที้น้อยที่สุดเท่าที่เคยมีมา อีกทั้งหนึ่งในนั้นคือคุณอิตะที่แทบจะไม่ได้ช่วยงานเลย

อีกด้านหนึ่ง มานะซึ่งภูมิใจในสำนวนของตัวเองและขยันทำงานมาก ยังสนิทสนมกับคุณโนโมโตะ แม้เขาเป็นนักศึกษาถูกจ้างชั่วคราว แต่เป็นกำลังสำคัญในการทำงาน อาจเพราะคุณมานะเพิ่งเข้าสู่วัยสามสิบจึงมีอายุใกล้เคียงกับโนโมโตะที่สุดในกองบรรณาธิการด้วย

“นี่เธอ อย่าให้ต้องบอกหลายครั้ง”

บ.ก. โซโนคะหรีตา ทำหน้าเหย้มคุณโนโมโตะ เพราะแต่งงานใหม่ให้เข้ากับชุดสูท พอทำหน้าที่แบบนั้น อายแซ่โต่วบนเปลือกต่ายเปล่งประกาย

“อย่าเรียกว่า ‘ร้าน’ สิ อย่างน้อยให้เรียกว่า ‘ที่ทำงานก่อนหน้านี้’ ก็ยังดี ไม่งั้นเดี๋ยวคุณอิตะจะหมั่นไส้อีก”

“ไหนบอกว่าเขาไม่อยู่ไม่เป็นไร”

“ที่ไม่เป็นไรตอนเขาไม่อยู่คือจินตนาการได้ แต่เรื่องชื่อเรียกนี่ ยิ่งเขา

“ไม่อยู่ก็ยิ่งต้องพูดให้ติดปากไว้”

ที่ทำงานเก่าของมาโนะเป็นสถานเสริมความงามหรือที่คนพ่อบุญตา
ชื่อมาอุยุในเครือ สิ่งที่คุณพ่อบุญตาทำไม่มีสิ่งที่ไร้ความหมาย สถานเสริม
ความงามแห่งนี้เป็นร้านประจำของนักแสดงเวทีหญิงผู้โด่งดัง ไม่ต้อง
โฆษณาประชาสัมพันธ์ใดๆ ลูกค้าที่ไม่มีคนแนะนำมาก็ไม่รับ แม้ราคาแพง
สุดโต่งแต่เห็นผลทันตา เรื่องนี้นาโฮโกะรับประกันได้

มาโนะเป็นช่างเสริมสวยฝีมือดี ซึ่งนาโฮโกะก็ยอมรับเช่นกัน ทว่า
เธอมีเรื่องทางบ้าน ทำให้ทำงานตามเวลาที่ลูกค้าสะดวกไม่ได้อีกต่อไป
โดยปกติแล้วควรต้องลาออก แต่นาโฮโกะตัดสินใจในฝีมือและอุปนิสัยย่ำแย่
ของเธอ จึงช่วยเหลือด้วยการ “คุณพ่อ มีเรื่องอยากขอร้องหน่อย” จนคุณ
มาโนะได้ทำงานในกองบรรณาธิการ ‘อาโอไฮระ’ ที่มีเวลาทำงานแน่นอน
เริ่มเก้าโมงเช้าถึงห้าโมงเย็น และวันหยุดสัปดาห์ละสองวัน จนกว่าจะกลับ
ไปทำงานเดิมได้

ภรรยาผม ซิงมูระ นาโฮโกะ ไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับบริษัทเครือ
อิมาดะคอนเซิร์นเลยไม่ว่าในรูปแบบใด ยิ่งการเข้าไปออกความเห็นเรื่อง
งานบุคคลด้วยแล้ว ไม่เคยเลยสักครั้ง แต่คุณมาโนะเป็นข้อยกเว้นของ
ข้อยกเว้น แม้คุณพ่อบุญตาจะรู้สึกแปลกใจในพฤติกรรมนี้ของคุณพ่อบุญตาที่รักแต่
รู้สึกยินดี ผมคิดว่าอาจเพราะคุณพ่อบุญตาแอบรอให้นาโฮโกะพูดเอาแต่ใจ
ตัวเองอย่างนี้บ้างสักครั้ง

ไม่ว่าจะหลงลูกสาวแค่ไหน แต่อิมาดะ โยชิจิกะ ก็ยังเป็นอิมาดะ
โยชิจิกะอยู่นั่นเอง คุณพ่อบุญตาจึงสั่งให้ตรวจสอบกิตติศัพท์และความ
สามารถของคุณมาโนะอย่างลับๆ งาน (เบื้องหลัง) แบบนี้เป็นหน้าที่ของ
พวกสำนักเลขาสังกัดตรงต่อประธานอาวูโสะ ซึ่งมีความหมายตามชื่อจริงๆ
เมื่อคุณพ่อบุญตาได้รับรายงานการตรวจสอบจากพวกเขาแล้วจึงดึงคุณมาโนะ
เข้ามาทำงานที่กองบรรณาธิการวารสาร ‘อาโอไฮระ’ โดยไม่ลังเล...

เรื่องราวเป็นเช่นนี้

บ.ก. โซโนตะไม่ได้ครั้นคร้ามกับคนมีเส้นสายแบบนี้ เพราะขนาดแบกรับสิ่งยุ่งยากอย่างผม ซึ่งมูระ ซาบูโร ได้ หากมีอะไรก็คงไม่ตกอกตกใจอีกแล้ว เพียงแค่น้อมรับคำสั่งของท่านประธานอาวุโสเท่านั้น

คุณมาโนะมีนิสัยร่าเริงเป็นธรรมชาติ ตั้งใจทำงาน และมีฝีมือด้านการเขียนอย่างไม่น่าเชื่อ เรื่องเหล่านี้คุณพ่อตาคงตรวจสอบจนรู้แล้ว และไม่แนวนานพวกเราก็ได้รับรู้เช่นกัน ไม่มีปัญหาตรงไหนเลย

เพียงแต่กับคุณอิตะจะมีความติดขัดกันหน่อย บ.ก. ผู้ดูเหมือนคนลวกๆ แต่กลับมีความละเอียดอ่อนอย่างไม่น่าเชื่อ จึงเป็นฝ่ายต้องคอยใส่ใจอยู่เบื้องหลัง

“ผมคิดว่าคุณอิตะเหมือนเด็กนะครับ”

คุณโนโมโตะยิ้มพ้ออย่างไม่พอใจ พลางใช้มือเล่นดึงหูขวาที่เจาะหูถึงสามรู แนนอนว่าในเวลาทำงานมีแค่รูต่างหูเท่านั้น

“ก็เขาอายุเท่าไรแล้ว”

“สี่สิบเจ็ดแล้วละ”

“ห่างกับพ่อผมแค่ปีเดียว ควรจะเลิกทำตัวกว้างเหมือนนักเรียนดีเด่นสมัยประถมได้แล้วนะครับ”

โซโนตะชายตามอง “น้องไฮสต์ จงรอจนถึงวันที่เธออายุสี่สิบเจ็ดแล้วฉันจะนั่งไทม์แมชชีนไปดูว่าพ่อเธอเป็นมนุษย์เงินเดือนแล้วจะทำตัวกว้างกับลูกน้องหรือเปล่า”

เวลาสิบเอ็ดโมงโมง บ.ก. โซโนตะกับผมขึ้นขบวนรถด่วนจากสถานีรถไฟโตเกียว

“สมัยฉันยังเด็ก เคยไปพักค้างคืนเล่นน้ำทะเลที่นั่นนะ”

ผมฟังบทพูดนี้เป็นครั้งที่ห้าแล้ว

“ยังไม่อยากเชื่อเลยว่าคุณโมริจะเกษียณตัวเองไปอยู่บ้านพักตากอากาศริมทะเลอย่างนี้ ดูแล้วยังนำทำงานตัวเป็นเกลียวได้”

“เพราะอย่างนี้ถึงได้พูดเสียยาวไงครับ”

“นั่นนะสิ ถ้าอย่างนั้นน่าจะอยู่ใจกลางเมือง หางานผู้ตรวจสอบบัญชีหรืออะไรทำนองนี้ของบริษัทในเครือยังดีเสียกว่า”

โซโนตะผู้ดูแลเหมือนเป็นคนแข็งกระด้าง แต่กลับมีจิตใจอ่อนไหว... และดูเหมือนจะเป็นจุดบอดของเขออย่างไม่น่าเชื่อ ท่านกรรมการโมริถูกดึงตัวจากธนาคารยักษ์ใหญ่ ทำงานด้านการเงินให้กับเครืออิมาดะคอนเซิร์นมาโดยตลอด จริงอยู่ว่าแม้อายุเจ็ดสิบ ไม่น่าจะต้องเกษียณตัวเองแบบนั้น เขาถอนตัวจากทุกตำแหน่ง ย้ายไปอยู่ ‘ซีสตาร์โบโซ’ สถานที่พักตากอากาศริมทะเลบนแหลมโบโซ ไม่ใช่เพื่อตัวเอง แต่เพื่อภรรยาผู้ป่วยเป็นโรคสมองเสื่อม บ.ก. โซโนตะไม่ทราบเรื่องนี้เพราะคุณนายไม่เคยปรากฏตัวให้เราเห็น อีกทั้งยังเกิดความเข้าใจผิดซ้ำว่าต้องเป็น ‘คุณนาย’ ผู้หยิ่งยโสเป็นแน่ จึงดูแลงานกองบรรณาธิการของสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือ ซึ่งเป็นพนักงานเหลือชื่อว่าไม่จำเป็นต้องออกมาทักทายด้วย ทั้งที่ไม่มีหลักฐานอะไร แต่ บ.ก. กลับที่กักตัวเองว่าต้องเป็นเช่นนั้น ซึ่งคงมาจากความกดดันและปมด้อยของคนเป็นผู้นำแห่งเกาะผู้ถูกทอดทิ้ง

ผมทราบเรื่องอาการป่วยของคุณนายโมริมาก่อน เพราะคุณพ่อตาเล่าให้ฟัง และยังกำชับด้วยว่าห้ามพูดถึงเรื่องนี้ตราบดีที่เจ้าตัวไม่พูดขึ้นมาก่อน

แต่การสัมภาษณ์จะจบลงในวันนี้ เพื่อป้องกันไม่ให้ออกมาโทษตัวเองภายหลัง หาก บ.ก. โซโนตะรับรู้เส้นทางการต่อสู้กับอาการป่วยไข้ของสามีภรรยาโมริอย่างไม่ควรได้ยิน ผมคิดว่านี่เป็นจังหวะอันดีที่จะบอกความจริง

โซโนตะถือขวดชาเขียวหนึ่งเจียบพักหนึ่ง แล้วจึงถามขึ้น “แถวนี้มี

โรงพยาบาลดีๆ เหนอ”

“มีสถานดูแลผู้ป่วยโดยเฉพาะครับ เห็นว่าถ้าจำเป็นก็ตั้งใจจะส่งคุณนายเข้าที่นั่น”

“เหนอ...”

เธอเงยไปอีกรู้อย่างนั้นจึงทำหน้าที่เหมือนเด็กประถมหัวดีแล้วบอกว่า

“แต่ถึงยังไงคุณโมริก็ยังพูดยาวอยู่ดี”

เมื่อลงซานซาลาสถานี่ปลายทาง พวกเขาเดินฝ่าลมทะเลมุ่งหน้าสู่ภัตตาคารแบบครอบครัวข้างสถานีรถไฟ กินข้าวกลางวันกันที่นี่ พอบ่ายโมงตรงจึงไปกดอินเตอร์คอมหน้าคฤหาสน์โมริ เป็นสิ่งต้องทำทุกครั้ง คุณแม่บ้านจะออกมาต้อนรับเพื่อเชิญพวกเขาไปยังห้องนั่งเล่นที่มองออกไปเห็นทะเลไซโตะโบ จากนั้นการสัมภาษณ์จึงเริ่มต้น

เวลาบ่ายสามจึงพักเบรกสามสิบนาที คุณแม่บ้านเสิร์ฟขนมและน้ำชา แล้วจึงสัมภาษณ์ต่อไป สิ้นสุดราวหกโมงเศษทุกครั้ง การสัมภาษณ์ยืดยาวเกินกว่าจะเขียนเป็นบทความลงในวารสารบริษัทได้ เพราะมีแผนจะใช้เนื้อหาการสัมภาษณ์นี้ลงในหนังสือบันทึกความทรงจำของท่านกรรมการโมริ ภายใต้การดูแลของสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือด้วย แต่จะจัดพิมพ์ก็ต่อเมื่อคุณโมริได้อ่านบทสัมภาษณ์แล้วคิดว่ามันสะท้อนภาพชีวิตการทำงานของเขาอย่างไม่เคอะเขิน

ตรงข้ามกับคุณพ่อดาซึ่งเป็นคนตัวเล็กใจใหญ่ คุณโมริ โนบูฮิโระเป็นคนร่างใหญ่กำยำ สมัยยังอายุน้อยคงถูกเรียกว่าหนุ่มหล่อ ด้วยใบหน้าคมเข้มราวกับมีเชื้อสายของกลุ่มชนเจอร์แมนิกผสม ผิวดำ ตาสีอ่อน แม้เรื่องนี้ไม่ได้เป็นประเด็นในการสัมภาษณ์ แต่ได้ยืนยันว่าในอดีตเขาเป็นหนึ่งในหนุ่มฮอตของเหล่านักธุรกิจทีเดียว

พอทักทายกันเสร็จ คุณโมริก็ให้สัมภาษณ์อย่างกระชับกระเฉง

เหมือนทุกครั้ง เขาสวมเสื้อแจ็กเก็ตทับเสื้อเชิ้ตผ้าลินิน ผิวคล้าจากการเล่นกอล์ฟ ซึ่งยังมีเสน่ห์พอจะมัดใจสาวได้หากเขาต้องการ

สุดท้ายของวันนี้ โมริพูดถึงเรื่องราวตั้งแต่ได้เป็นผู้นำสูงสุดด้านการเงินของเครืออิมาดะคอนเซิร์น วิพากษ์วิจารณ์ถึงคุณอิมาดะอย่างเฉียบคมขนาดต้องรู้สึกสะดุ้งเป็นครั้งคราว นำขึ้นที่ทุกครั้งไซโนตะต้องขยาดตามองมาที่ผม อันไหนล้มเหลวก็ว่าล้มเหลว อันไหนเป็นนโยบายที่ดีก็ว่าดี อันไหนยังสรุปไม่ได้ก็พูดออกมาอย่างชัดเจน สำหรับผมกลับรู้สึกดี และคุณพ่อตาก็คงพูดเช่นเดียวกัน

หลังจากพักเบรกก็เข้าสู่ครึ่งหลัง เป็นการสรุปภาพรวมของการสัมมนาทั้งหมด โมริเริ่มพูดถึงมุมมองในชีวิตของตัวเอง จึงไม่แปลกที่เป็นเรื่องครอบครัวและภรรยา ผมเองรู้สึกตื่นเต้นเล็กน้อย แต่ด้วยมันสมองอันปราดเปรื่องและฝีปากอันลื่นไหลของ ‘ผู้ดูแลตู้เซฟ’ ของพวกเรา กลายเป็นว่าผมเป็นห่วงเกินไปเอง

“...ก็คงจะประมาณนี้กระมัง”

เขายึดตัวขึ้น นั่งไขว่ห้างบนเก้าอี้ซึ่งมีที่เท้าแขน นอกหน้าต่างแบบฝรั่งเศสในห้องนั่งเล่นเริ่มมองเห็นแสงสีทองเป็นเส้นที่ขอบฟ้า ทิวทัศน์อันน่าอัศจรรย์ของทะเลยามอาทิตย์อัสดงทอดโฉมอยู่เบื้องหน้า

“เดี๋ยวคุณต้นฉบับที่เขียนออกมา แล้วตรงไหนต้องแก้ไขช่วยเขียนใส่ลงไปให้ เพราะความจำของผมยังมีส่วนที่กำกวมอยู่”

“รบกวนด้วยครับ”

เราโค้งศีรษะลงพร้อมกัน คุณโมริยิ้มให้ “คงเหนื่อยสินะ ผมเองก็หมดแรง”

“ขอบคุณที่สละเวลาให้มากมายทุกครั้งครับ”

“ไม่เป็นไรเลย คนว่างงานไม่มีปัญหาหรอก เพียงแต่พออายุมากขึ้น การคิดย้อนอดีตนี้เป็นเรื่องหนักหนา ต้องคอยระวังไม่ให้เรื่องที่อยู่ๆ ก็

เอาไว้หุ้ดออกมาด้วย”

เขาเรียกคุณแม่บ้านมาเติมกาแฟ “พวกคุณก็ดื่มอะไรร้อนๆ หน่อย
ค่อยไปเถอะ ต้องขอโทษด้วยที่ไม่มีอะไรไว้ต้อนรับเลยสักครั้ง”

“ไม่เป็นไรเลยครับ”

โมริยังนั่งอยู่ในท่าเดิม แต่ผมรู้สึกว่าเขาได้เปลี่ยนโหมดไปแล้ว

“ซึ่งมีอะไร”

“ครับ”

“คุณนาโฮโกะสบายดีไหม”

สายตาอ่อนโยนลง

“เธอสบายดีครับ ขอคุณนะครับ”

“ถ้าอย่างนั้นก็ดี ฉันเคยเจอคุณนาโฮโกะสมัยเธอยังโสด ตอนมา
ช่วยกิจกรรมของภรรยาฉัน”

คำเรียกตัวเองเปลี่ยนจาก ‘ผม’ เป็น ‘ฉัน’ คงเพื่อเป็นนัยให้รู้ว่ากำลัง
พูดกับผม ซึ่งเป็นสมาชิกของตระกูลอิมาดะ ไม่ใช่กับอดีตผู้ได้บังคับบัญชา
บ.ก. ผู้ชาญฉลาดจึงรีบเก็บเครื่องอัดเสียงและสมุดจดอย่างเงียบๆ

“ภรรยาของฉันทำงานอาสาสมัครหลายอย่าง”

เห็นว่านาโฮโกะเคยไปช่วยงานหลายครั้ง

“รู้สึกจะตอนกิจกรรมห้องสมุดเสียงสำหรับผู้พิการทางสายตากระมัง”

“นาโฮโกะเป็นอาสาสมัครอ่านหนังสือเด็กที่ห้องสมุดครับ เห็นว่าทำ
มาตั้งแต่สมัยยังโสด”

“ใช่แล้ว ึ่งภรรยาฉันคงเห็นทักษะนี้ เลยขอให้มาช่วย”

คุณแม่บ้านนำกาแฟมาเสิร์ฟ บ.ก. เข้าไปช่วยด้วย

“พอดีทางนี้หน้าใหญ่ ใช้คนแบบไม่บันยะบันยัง อาจทำให้คุณ
นาโฮโกะต้องลำบาก แต่เธอเป็นเด็กสาวที่พิเศษน่าชื่นชมมาก ตอนนั้นฉัน

ยังอดอิจฉาท่านประธานอาวุโสไม่ได้เลย”

“ขอบคุณครับ”

“ภรรยาของฉันยังบอกเลยว่าถ้ามีลูกชายคงต้องอ้อนวอนขอคุณนาโฮโกะมาเป็นสะใภ้แล้ว แต่ไม่นานหลังจากนั้นก็ถูกเธอชิงตัวไป”

พอผมไม่พูดอะไร เขาก็เอ่ยว่า “เหมือนถูกชும்โจมตีเลย” แล้วยิ้มพูดต่อ “แต่แทนที่จะได้เป็นครอบครัวของใครในเครืออสูรผู้แต่งงานกับคนอิสระอย่างเธอ คุณนาโฮโกะคงมีความสุข จริงสิ...ฉันเอง พออายุปูนนี้ถึงจะหลุดพ้นจากเรื่องคารุๆ ได้ เลยคิดแบบนี้”

บ.ก. โซโนตะยิ้มละไมแบบเดียวกับผม

คุณโมริมองตามผมแล้วพูด

“ขอให้ดูแลคุณนาโฮโกะให้มีความสุขนะ การทำให้ผู้หญิงที่เราเลือกเป็นคู่ชีวิตมีความสุขเป็นหน้าที่สำคัญที่สุดเหนือสิ่งอื่นใดของผู้ชาย”

ผมโค้งศีรษะอีกครั้ง “ผมจะจำคำพูดนี้ไว้ให้ดีครับ”

โมริมาส่งพวกเราถึงหน้าประตู ซึ่งสี่ครั้งที่ผ่านมานี้ไม่เคยทำมาก่อน คุณแม่บ้านเดินนำหน้าไปเปิดประตูใหญ่อีกฟากของลานเทียบรถ

“มาถึงตอนนี้พูดไปก็เหมือนแก้ตัว แต่ต้องขอโทษที่ภรรยาผมไม่เคยมาทักทายเลยสักครั้ง”

คงเตรียมตัวพูดในจังหวะนี้อยู่แล้ว น้ำเสียงจึงราบรื่น

“คงรู้ถึงหูซึ่งมูระอยู่แล้วว่าภรรยาผมอาการไม่ค่อยดี”

ผมพยักหน้าแบ่งรับแบ่งสู้ ส่วนโซโนตะเองทำหน้าที่เหมือนจะถามผมว่าเรื่องอะไรกัน โชคดีที่ผมบอกเรื่องนี้แล้ว

“โรคสมองเสื่อมนะ” คุณโมริเล่าให้ฟัง “เดิมนึกว่าน่าจะอยู่บ้านนี้ด้วยกันสักปี แต่คงไม่ไหวแล้ว ผมก็ลำบากใจ ภรรยาของผมยิ่งแล้วใหญ่ หมอบอกว่าเจ้าตัวไม่รู้เรื่องอะไรแล้ว แต่ผมรู้ว่าภรรยาคนเดิมที่ถูกขังในร่างนี้คงร้องไห้ไกรธเคืองผมอยู่ว่าอย่ามองสภาพนี้ของเธอตอนนี้เลย”

คุณแม่บ้านยืนรออยู่ข้างประตูใหญ่ ชายผ้ากันเปื้อนของหล่อนพลั่ว
ไปกับลมทะเลซึ่งกำลังพัดแรง

“ให้ผมพูดเองแล้วกระตาค แต่เธอเป็นผู้หญิงที่เทียบพร้อมทั้งความ
งามและความสามารถ แม้จะเป็นคุณป้าแล้วก็ไม่แพ้คุณนาโฮโกะหรอกนะ”

ว่าแล้วโมริก็ตีบไหล่ผม

“พูดนอกเรื่องไปใหญ่แล้ว ว่าแต่ทุกครั้งไม่ได้เรียกแท็กซี่เหรอ”

โซโนตะได้สติจึงยึดตัวตรง “คะ เพราะป้ายรถเมล์อยู่ใกล้ๆ นี่เองคะ”

“รถเมล์สีเหลือง ‘สายชิโอะคาเสะ’ นั้นสินะ”

เป็นรถเมล์ซึ่งวิ่งไปกลับจากสถานีรถไฟไปยังที่พักตากอากาศ ‘ซีสตาร์
โบโซ’ แห่งนี้ มีตารางวิ่งชั่วโมงละเที่ยว ตอนขามาเวลาไม่ตรงจึงใช้แท็กซี่
แต่พอเช็กตารางเวลาแล้วก็รู้ว่ารถเมล์จะมาได้เวลาพอดีตอนขากลับ จึงใช้
บริการเพราะความสะดวก และวารสาร ‘อาโอโซระ’ มีสถานะการเงินอัดคัต
ไม่ต่างจากที่อื่น อะไรประหยัดได้ก็ต้องประหยัด รถเมล์สายนี้สะอาด นั่ง
สบาย มีที่นั่งว่างอยู่ตลอด แถมยังไปต่อรถด่วนขากลับได้พอดี

“บริษัทรถเมลล์นั้น บริษัทพัฒนาที่ดินที่นี้ซื้อมาเป็นบริษัทลูก เพราะ
สามีภรรยาเกษียณอายุแล้วบางคู่ซึ่งมาอาศัยบ้านพักตากอากาศที่นี้อาจ
ขับรถไม่เป็น”

“ไม่รู้มาก่อนเลย”

ตัวรถดีทั้งที่ไม่มีคนนั่ง ฟังแล้วก็เลยเข้าใจ

“น่าจะยังมีอีกสามสายวิ่งอยู่ เป็นบริษัทรถเมลล์เล็กๆ ที่ขาดทุนตลอด
แต่ถ้าหยุดกิจการแล้วคนแถวนี้คงเดินทางลำบาก บริษัทพัฒนาที่ดินที่มีคน
ว่าทำลายสิ่งแวดล้อมและคิดถึงแต่เรื่องเงิน บางครั้งก็มีความดีบ้างสินะ
ครับ”

ผมพูด “เราใส่เรื่องนี้ลงในหนังสือดีไหมครับ คิดว่าในบทส่งท้าย
ก็ได้ล่ะครับ”

คุณไมริกะพริบตาเบาๆ “จริงสิ อาจเป็นความคิดที่ดี ตอนนี้อยู่ที่แบบไหน หวนกลับไปมองอดีตเมื่อก่อนผมเคยพูดจาใหญ่โตยังไง บอกผู้อ่านเอาไว้ก็ดีเหมือนกัน... แม้ยังสงสัยว่าจะมีคนอ่านสักกี่คนก็ตาม”

กว่าคุณไมริกะจะเปิดเผยบุคลิกอันอบอุ่นเป็นกันเองให้เห็นบ้างก็ถึงเวลาจากไปแล้ว สมัยทำงาน ‘ผู้ดูแลตู้เซฟ’ ผู้เป็นที่ยำเกรงขนาดเจ้าหน้าที่สถาบันการเงินและผู้ใต้บังคับบัญชาโดยตรงเก็บเอาไปฝันร้าย ผมคิดว่าความจริงแล้วเขาน่าจะเป็นกรรมการผู้นำหลังไหลที่สุดใหนุ่มสาว ๆ ของสำนักเลขาฯ เลยกี่เดียว

“ฝากความคิดถึงให้ท่านประธานอาวุโสด้วย”

คุณไมริค่านับแล้วพูด

“ผมซาบซึ้งในความกรุณาของท่านอย่างมากครับ”

ผมตอบรับด้วยความนอบน้อม เดินผ่านประตูใหญ่ออกไปยังถนนภายในสถานตากอากาศ ถนนปูลาดอย่างดี มีสนามหญ้าและกระถางดอกไม้ล้อมเป็นกรอบ เดินเล่นก็เพลินดี รถผ่านก็สะดวก เช่นเดียวกับการจัดวางผังของอาคารใน ‘ซีสตาร์โบโซ’ ต้องเป็นการออกแบบที่คิดถึงหลักการกลศาสตร์มาอย่างดีเป็นแน่

รถเมล์คันที่พวกเราขึ้นเป็นประจำจะมาถึงป้าย ‘ซีสตาร์โบโซ ชั้นเซตบล็อก’ ตอนสิบเก้านาฬิกาตรง ใช้เวลาเดินเพียงสามนาทีก็ถึง แต่วันนี้ผมรู้สึกว่ามันไกลมาก และดูเหมือน บ.ก. โชนิตะจะคิดเหมือนกัน ไม่ใช่เพราะสันสูงหกเซนติเมตร

“ฉันยังอ่อนหัดอยู่มากทีเดียว”

บ.ก. เอากระเป๋าทรงถุงที่ใส่ของจนป่องขึ้นสะพายบ่า

“คำพูดอย่างเมื่อก็ อยู่น้อยต้องดึงออกมาให้ได้ตั้งแต่การสัมภาษณ์ครั้งที่สองแล้ว ฉันคงเป็นมืออาชีพไม่พอ”

และพิมพ์ว่าอยากจะได้ฟังมากกว่านี้

“ยังมีโอกาสอีกครั้ง ทำทางอย่างนั้น แผนออกหนังสือน่าจะผ่านได้ง่ายๆ ไม่ใช่หรือครับ”

ระหว่างเดินเอื่อยเอื่อยก็เห็นป้ายรถเมล์ ‘ชั้นเซ็ตบล็อก’ ใกล้เคียงเข้ามา ม้านั่งยาวสี่เหลี่ยมมีกันสาดรูปทรงล้ำสมัยทำจากเรซินใสเรืองแสงสลัวๆ ยามค่ำคืน คอยป้องแดดฝนให้ผู้โดยสาร

เสาสัญญักษ์ชนิดป้ายรถเมล์ออกแบบและใช้โชนสีเดียวกับกันสาดและม้านั่ง เพิ่งมาสังเกตหลังจากได้ฟังเรื่องราวจากคุณโมริ สิ่งเหล่านี้คงทำขึ้นหลังบริษัทพัฒนาที่ดินซื้อบริษัทรถเมล์แล้ว

บ.ก. โชนโคะกับผมนั่งลงตรงป้ายรถเมล์ ต่างยุ่งอยู่กับการตรวจสอบคอมพิวเตอร์และมีมือถือว่ามีสายเรียกเข้าหรืออีเมลหรือไม่ เป็นธรรมเนียมปฏิบัติเหมือนทุกครั้ง งานวารสาร ‘อาโอโซระ’ รายเดือนนอกจากวันปิดเล่มแล้วก็ไม่ใช่งานหนักอะไร ในเมื่อเป็นเรื่องหาครอบครัวคลุมทุกงานของทุกบริษัทในเครือ จึงจำเป็นต้องตรวจเช็คอย่างละเอียดรอบคอบให้ความใส่ใจในสิ่งเล็กๆ น้อยๆ อย่างมาก ต้องติดต่อกับแหล่งข่าวบ่อยครั้ง ทุกครั้งหลังใช้เวลาตลอดบ่ายสัมภาษณ์คุณโมริแล้วมานั่งที่นี่ ทั้ง บ.ก. โชนโคะและผมจึงต้องเผชิญหน้ากับการตอบอีเมล และฟังเสียงฝากข้อความตอนรับสายไม่ได้จำนวนพอสมควรเลยทีเดียว

“เบื่อเต็มที่แล้ว”

เธอมองหน้าจอโทรศัพท์แล้วเดาะลิ้น

“ทาง ‘เวลเนส’ บอกจะขอเปลี่ยนรูปอีกแล้ว”

เวลเนสเป็นบริษัทขายตรงอาหารเพื่อสุขภาพและผลิตภัณฑ์เสริมอาหารในเครือ

“บอกว่าจะเปลี่ยนแพ็คเกจทดลองใช้เจ็ดวันใหม่ น่าจะรู้มาตั้งนานแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมไม่รีบบอกก็ไม่รู้”

มีอีเมลจากนาโฮโกะมาถึงผมตอนบ่ายสามโมงเศษ ข้อความระบุ

ว่า ‘คุณพีสะใ้มาเรียกให้พาโมโมโกะไปกินข้าวเย็นด้วยกันอย่างกะทันหัน ผากด้วยนะ’

‘รับทราบ ขอโทษที่ตอบช้า’ ผมตอบเมลกลับไป พร้อมนึกเรื่องหนึ่งขึ้นได้
“บ.ก. คินนี่ไปได้มิกันหน่อยไหมครับ”

บ.ก. โซโนตะทำหน้าราวกับได้ยินว่า “จะไปสวนสัตว์ด้วยกันไหม”
“ทำไมเหรอ”

“ก็ไม่ต้องทำอะไร... งานสัมภาษณ์เสร็จไปเปลาะหนึ่งแล้ว”

“แต่จะยังมีใครอยู่ออฟฟิศหรือเปล่า” เธอถามกลับ

ทุกครั้งที่พวกเราเอาอุปกรณ์ไปเก็บที่กองบรรณาธิการหลังสัมภาษณ์
โมริเสร็จ มักเลยช่วงการทำงานล่วงเวลาแล้วจึงไม่เคยเหลือใครอยู่เลย

“จะเป็นการดีระหว่าง บ.ก. กับรอง บ.ก. ไม่ได้หรือครับ”

อย่างน้อยผมก็เป็นรองบรรณาธิการ

“ให้ฉันนั่งดื่มคู่กับคุณลูกเขยท่านประธานนะเหรอ”

“นานๆ ครั้งจะเป็นอะไร” ผมยิ้ม “ที่ชิมบาชิมีร้านยากิโทริอร่อย
คุณทานิงากิเคยพาผมไป”

ทานิงากิเป็นอดีตสมาชิกของสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือ ตอนนี้อยู่
เกษียณอายุ น่าจะไปใช้ชีวิตสบายๆ กับภรรยาแล้ว

คำพูดติดปากว่า ‘ลูกเขยท่านประธาน’ ของ บ.ก. โซโนตะ เป็นชื่อ
เรียกขานผมที่น่าจะเหมาะสมที่สุด ผมรู้ว่ามีบางคนเรียกผมว่าสพายบ้าง
เกสตาไปบ้าง กระเป๋าคาดเอวบ้าง แม้แต่คำนิทลหลังว่าเป็นกาฝาก
ของตระกูลอิมาดะ หรือแมงดาเกาะลูกสาวท่านประธานอาวุโสก็มี

ผมทำงานกับสมาชิกสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือ ซึ่งมักเปลี่ยนคน
ไม่ซ้ำหน้าอย่างสนิทสนมมาตลอด ถึงดูเข้ากันได้ดี แต่นั่นเป็นเพียงเปลือกนอก
ไม่เคยมีใครชวนผมไป ‘ดื่มด้วย’ ลักครั้ง ในเมื่อเป็นแค่ที่ทำงานชั่วคราว จะ

มีพนักงานประหลาดคนไหนอยากสนทนากับสพาย แล้วยังเป็นแมงดาของลูกสาวท่านประธานอาวุโสอีก หากสนิทด้วยแล้วได้อะไรก็ว่าไปอย่างแต่นี้กลับไม่มีประโยชน์อะไรเลย

แต่ทานิงก็ก็ยังชวนคนอย่างผมไป ‘ดื่มด้วย’ บางครั้งผมก็ยังคิดถึงเขามาก วันไหนที่ภรรยาพาลูกสาวออกไปกินข้าวนอกบ้านเหมือนคืนนี้ ผมก็ยังไปร้านยาภิโหริร้านนั้นคนเดียว

“อร่อยเหรอ”

“ยาภิโหริว่าอร่อยแล้ว ดื่มเต็มของเขาสุดยอดนะครับ”

“เหรอ ดีจัง”

รถเมลล์มาถึงตอนที่ไซโนตะกำลังเก็บโทรศัพท์มือถือพอดิ รถเมลล์ ‘สายซิโอะคาสะ’ ยังเป็นแบบเก่าที่ต้องขึ้นบันไดจากประตูหน้าและลงที่ประตูกลาง ค่าโดยสารหนึ่งร้อยแปดสิบเยนตลอดสาย

ตัวรถสี่แถวคาดแถบกว้างสีเหลืองขนานหน้าต่างทั้งซ้ายขวาสีเหลืองนี้ดูสดใสมาก ให้ความรู้สึกว่าเป็น ‘รถเมลล์สีเหลือง’ ขอบกระจกหน้าต่างด้วยแถบสีฟ้าให้ความรู้สึกสงบเย็น แต่ไม่สะดุดตานัก

เหมือนหน้าต่างของรถเมลล์สมัยใหม่ส่วนใหญ่ปิดตายเปิดปิดไม่ได้ แต่มีขนาดใหญ่ทำให้มองเห็นภายในมาแต่ไกล

บ.ก. ลูกขึ้นจากม้านั่งยาวแล้วเอ่ยว่า

“เรื่องประหลาดเกิดขึ้นได้นะ วันนี้มีคนขึ้นเต็มเลย”

ความจริงไม่ถึงขนาดเต็มคัน มีผู้โดยสารนั่งเบาะอยู่หกถึงเจ็ดคน แต่เท่านี้ก็อยากจะถูกว่า ‘เต็มเลย’ เพราะพวกเราคุ้นเคยกับรถเมลล์สายนี้ที่โล่งเกือบทั้งคัน

ตัวรถสี่แถวแถบเหลืองค่อยๆ แล่นเข้าจอดที่ป้าย เสียงลมถูกปล่อยพร้อมกับประตูโดยสารด้านหน้าเปิดออก

“ขออภัยที่ทำให้รอ ป้าย ‘ซีสตาร์โบไซ ชั้นเซ็ทบลิ๊ก’ ค่ะ”

โซโนดะก้าวขึ้นบันไดก่อน จ่ายค่าโดยสาร แล้วเดินตามทางเดินไป
ยังเบาะนั่งด้านหลัง ผมเดินตามไป

“ขอบคุณที่ใช้บริการค่ะ”

พนักงานขับรถผู้หญิงใส่เครื่องแบบและสวมหมวกสีฟ้า อายุราวสาม
สิบล่างๆ ผมจำได้ว่าเป็นคนเดียวกันกับคนขับคราวก่อน คงเพราะหน้าตา
ดูคล้ายพี่สาวของผม ผิวขาว หน้ากลม คิ้วบาง เพียงแต่น้ำเสียงหวานๆ
ตอนประกาศในรถต่างกันโดยสิ้นเชิง พี่สาวของผมเป็นคนพูดจาฉะฉาน
และมีน้ำเสียงที่เหมาะสมกับบุคลิกของเธอ

โซโนดะจับราวขณะเดินเข้าไปด้านใน และนั่งลงบนเบาะนั่งแถวหลังสุด

“รถจะออกแล้วนะคะ กรุณาจับราวให้ดีด้วยค่ะ”

ผมเว้นที่นั่งตัวที่ถัดมา แล้วนั่งลงอีกที่หนึ่ง รถเคลื่อนตัวเล็กน้อยก่อน
เคลื่อนตัวออก

จากประตูกลางที่ใช้ลงจากรถ มีที่นั่งเดี่ยวเรียงอยู่ทั้งสองข้างอยู่
ด้านหน้าที่นั่งแถวถัดจากประตู มีที่นั่งคู่เรียงทั้งซ้ายและขวาสามแถวโดย
มีทางเดินคั่นกลางเหมือนด้านหน้า ส่วนแถวสุดท้ายเป็นที่นั่งเรียงต่อกันห้าที่
ยาวขนานกับความกว้างของตัวรถ

นอกจากผมกับ บ.ก. โซโนดะแล้ว ยังมีผู้โดยสารอีกหกคน นั่ง
ที่นั่งเดี่ยวด้านหน้าสี่คน ที่นั่งคู่ด้านหลังอีกสองคนพวกเขาคงไม่ได้มา
ด้วยกัน เพราะนั่งแยกกัน

จากที่นั่งริมหน้าต่างด้านขวา บ.ก. ทำสีหน้าประหลาดใจ

“นี่ซึ่งมูระ ดูนั่นสิ”

ซึ่งนี่สิ? ไปยังด้านหน้ารถ จอแอลอีดีที่ติดตั้งเหนือประตูทางขึ้นมี
ข้อความปรากฏแถวบนเป็นชื่อและหมายเลขรถเมล์คันนี้ ส่วนแถวล่างแสดง
ชื่อป้ายรถเมล์จะจอดเป็นที่ถัดไป โดยปกติจะมีข้อความเพียงเท่านั้น แต่ครั้ง
นี้มีตัวอักษรแถวล่างวิ่งจากขวาไปซ้าย

“สายซิโอคาสะ สาย 02 ตอนนี้อยู่ให้บริการ ขอบภัยในความไม่สะดวก สายซิโอคาสะ สาย 02”

รถเมล์คันนี้เป็นสาย 03 วิ่งตามเส้นทางจากสถานีรถไฟลงใต้ผ่านตัวเมืองจนถึง ‘ซีสตาร์โบโซ’ แล้วจึงวิ่งออกไปรอบนอกเป็นวงกลมตามเข็มนาฬิกา

“สาย 02 วิ่งทางไหนกัน”

พอเธอพิมพ์ว่าเกิดอะไรขึ้นกันนะ ผู้โดยสารที่นั่งเบาะคู่ชิดทางเดินหน้าผมตัวหนึ่งหันกลับมา

“เป็นรถเมล์ที่วิ่งไป ‘คลาสเตโคฟู’ ค่ะ พอดีมีอุบัติเหตุปิดถนน”

ผู้หญิงอายุราวหกสิบปี ย่อมผมตัดเป็นสีม่วงอ่อน ใส่ชุดสีดำเข้ากับลายปักที่ปกเสื้อ ดูปราดเปรียวและเก๋ไก๋ วางกระเป๋าสัมภาระใบเหลืองบนเบาะข้างตัว

“ดูเหมือนของจากรถบรรทุกคันที่ประสบอุบัติเหตุจะทำให้เกิดเรื่องใหญ่โต”

‘คลาสเตโคฟู’ คือชื่อของสถานดูแลผู้ป่วย ซึ่งภรรยาคุณไมริอาจได้เข้าไปอยู่ในอีกไม่นาน ตั้งอยู่ทางด้านตะวันออกของ ‘ซีสตาร์โบโซ’ และจุดเกิดอุบัติเหตุคงเป็นถนนมุ่งไปยังที่นั่น

“ที่ว่าเกิดอุบัติเหตุกับรถบรรทุก คือของที่ชนมาตกกระจายเต็มถนนหรือครับ”

ไซโนะวางมือบนพนักพิงตรงหน้าแล้วโน้มตัวออกไป

“เหมือนจะเป็นอย่างนั้นค่ะ เห็นว่ากลิ่นแรงมาก เรียกว่าอะไรนะ นั่นนะ ที่กลายเป็นไอได้”

“สารระเหยหรือครับ”

“ใช่ ใช่ เขาบรรทุกของแบบนั้นมา เห็นว่าบ้านอยู่ติดถนนต้องอพยพด้วย”

“เหวอคะ” โซโนตะทำตาโต แล้วหยิบโทรศัพท์มือถือออกมา คงพยายามเช็กข่าว

“อุบัติเหตุเกิดประมาณกี่โมงครับ” ผมถามหญิงสูงอายุ

“อ้อ รถเมล์ไม่วิ่งมาประมาณหนึ่งชั่วโมงแล้วคะ”

“คนที่อยู่ใน ‘คลาสเต้โคฟู’ ต้องอพยพด้วยหรือเปล่าครับ”

ถ้าสารพิษกระจายเต็มถนนต้องเป็นเรื่องใหญ่แน่ คนใน ‘ซีสตาร์โบโซ’ ซึ่งอยู่ติดกันควรได้รับแจ้งข้อมูลด้วย

“ทางโน้นเหมือนจะไม่ใช่ไร เพราะอยู่ต้นลมคะ” หญิงสูงอายุพูด
“มีประกาศด้วยว่าไม่ต้องกังวล”

ผมคิดตามอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงเข้าใจ ทำทางหญิงสูงอายุคนนี้คงอยู่ที่ ‘คลาสเต้โคฟู’ ตอนข่าวอุบัติเหตุเกิดขึ้น เธอคงมาเยี่ยมใคร ไม่ก็เป็นเจ้าหน้าที่ จึงรู้ว่าอุบัติเหตุ นั้นไม่ส่งผลกระทบต่อสถานดูแล

“ไม่มีข่าวออกทีวีเลย”

โซโนตะปิดโทรศัพท์มือถือแล้วเอ่ย

“ข่าวในอินเทอร์เน็ตบางครั้งก็ซ้ำเหลือเกิน”

หรืออาจไม่ใช่อุบัติเหตุร้ายแรงอย่างที่เราคาดการณ์จากคำบอกเล่าของหญิงสูงวัยคนนี้ และของเหลวที่เป็นสารระเหยก็มีหลายประเภทอย่างสีทาบ้านก็มีกลิ่นรุนแรงจนต้องปิดถนนชั่วคราว แต่คงไม่ถึงขนาดมีคนล้มป่วย หรือเสียชีวิต

“ป้ายต่อไป ‘หน้าประตูใหญ่ ซีสตาร์โบโซ’ ค่ะ”

เสียงประกาศแสนอ่อนหวานของพนักงานขับรถหญิงดังก้อง รถเมล์เริ่มลดความเร็ว

จากป้าย ‘ชั้นเซ็ตบล็อก’ จนถึงปลายทางที่ท่ารถเมล์หน้าสถานีรถไฟ ผ่านทั้งหมดเจ็ดป้าย ระยะทางราวสี่กิโลเมตร หลังจากป้าย ‘หน้าประตูใหญ่’ รถจะวิ่งออกจาก ‘ซีสตาร์โบโซ’ ทั้งทะเลใต้เบื้องหลัง แล้วตัดผ่านไร่และป่า

ละเมาะมุ่งหน้าสู่ตัวเมือง

ชายซึ่งดูคล้ายพนักงานบริษัทที่นั่งเบาะเดี่ยวด้านหน้าก้าวลงจากรถก่อนเดินหิ้วกระเป๋าใส่ดำไปยังสำนักงานจัดการทั่วไปของ ‘ซีสตาร์โบโซ’ ซึ่งอยู่ถัดจากประตูใหญ่

“จะออกถนนคะ จับราวให้ดีด้วยคะ”

รอนเจี้ยนเสียงประกาศจบ โชนินตะจิ้งพูดกับหญิงสูงอายุอีกครั้ง “บ้านอยู่แถวนี้หรือคะ”

“ดิฉันมาจากนิชิฟุนะคะ แต่แม่อยู่ที่ ‘โคฟู’ ”

“อ้าว ลำบากแม่เลยนะคะ”

หญิงสูงอายุยิ้มกว้างยกมือข้างหนึ่งขึ้นโบกเล็กน้อย

“ไม่เลยคะ แม่ได้รับการดูแลอย่างดีที่นั่น แต่วันนี้ตกใจจริงๆ ลู่วางรถเมล์ก็หยุดจิ้ง”

เพราะสาย 02 หยุดจิ้งเธอจึงเดินข้ามเขต ‘คลาสเตโคฟู’

“เจ้าหน้าที่บอกว่าป้ายรถเมล์ ‘ฮิสต์บัสล็อก’ อยู่ใกล้ที่สุด เลขนั่งรถเมล์มาจากที่นั่นคะ” หญิงสูงวัยตอบด้วยน้ำเสียงขุ่นเคือง

ขณะที่โชนินตะสังเกตุเห็นกระเป๋าคูน้ำหนักไม่น้อยวางข้างๆ เธอ

“ทาง ‘คลาสเตโคฟู’ เขาไม่จัดรถให้หรือคะ ชีเหนียวจริง”

“คงกะทันหันมาก ช่วยไม่ได้คะ”

หญิงสูงวัยไม่มีที่ทำเดือตร้อน

“คุณสองคนมาจากบ้านพักตากอากาศหรือคะ”

บ้านพักที่ว่าคงหมายถึงคนที่อาศัยอยู่ใน ‘ซีสตาร์โบโซ’ พวกเขาเป็นฝ่ายยิ้มแล้วโบกมือปฏิเสธบ้าง

“ไม่ใช่คะ เรามีงานต้องไปทำที่นั่นนะคะ”

“หรือคะ บ้านพักตากอากาศที่นี้่วเศษมากเลยนะคะ”

“ดิฉันเคยเห็น ‘คลาสเตโคฟู’ แค่ด้านนอก ข้างในคงน่าอยู่ไซ้ไหมคะ”

“ความจริงแล้วค่าเช่าแพงมากเลยคะ” หญิงสูงวัยทำหน้าที่เฝ้า
 “แม่ของฉันเป็นคนโชคดีมาแต่ไหนแต่ไร ที่ทางจังหวัดออกเงิน
 ช่วยเหลือ ฉันเลยสบายขึ้นมากจริงๆ”

รถเมลล์ใกล้ถึงป้ายถัดไป ‘สะพานทากิซาวะ’ เสียงประกาศดังขึ้น
 อีกครั้ง แต่ไม่มีผู้โดยสารตกจิ้ง

สองข้างทางของถนนสองเลนสายนี้เต็มไปด้วยพุ่มไม้ ที่รกร้าง และ
 ไรอันแห่งแล้งกว้างขวาง ตั้งอยู่ตรงกลางระหว่างย่านกลางเมืองกับ ‘ซีสตาร์
 โบโซ’ บริเวณนี้ไม่ใช่ที่อยู่อาศัย หรือโรงงาน แต่ทิวทัศน์ดูเงียบเหงาเพราะ
 ถูกทอดทิ้งจากการพัฒนาทั้งปวง ‘สะพานทากิซาวะ’ ซึ่งเป็นชื่อของป้าย
 รถเมลล์ คือสะพานเหล็กสนิมเกาะเล็ก ๆ ตั้งอยู่บริเวณคุน้ำแคบๆ ก็ไม่ได้รับ
 การปรับปรุงใดๆ อาจเพราะมีพื้นที่ไม่พอ จึงมีเพียงป้ายวงกลมตั้งอยู่บน
 ฐานแบบโบราณตั้งอยู่โดดๆ เท่านั้น

“รถจะไม่จอดป้าย ‘สะพานทากิซาวะ’ นะคะ”

เสียงประกาศของพนักงานขับรถหญิงตัดบทการสนทนาของทั้งสอง
 คนลง โชนะคะหยิบโทรศัพท์มือถือออกมาอีกครั้ง ขณะที่อีกฝ่ายหันหน้ากลับไป
 ท้องฟ้าเริ่มมืดสลัว บริเวณที่แสงไฟริมถนนส่องไม่ถึงมืดสนิท
 แม้ที่นี่จะห่างจากใจกลางกรุงโตเกียวออกไปเพียงแค่นั่งถึงสองชั่วโมง แต่
 เมื่อการพัฒนาไม่มาถึงก็ยังมีบรรยากาศเช่นนี้

ระหว่างรถเมลล์วิ่งต่อไป ชายคนหนึ่งที่นั่งอยู่ช่วงกลางที่นั่งเดี่ยวแถว
 ด้านขวาลุกขึ้น เขามีรูปร่างเล็ก ผอม ผมงบางและมีสีขาวโพลน หลังค่อม
 เล็กน้อย ดูค่อนข้างมีอายุ ใส่ชุดสูทสีเทาอ่อนตัวโคร่งผิดปกติ เขาจับราว
 พลาเดินโซเซเข้าไปใกล้ที่นั่งคนขับ ขณะที่มือข้างขวาล้วงอะไรบางอย่าง
 จากกระเป๋าซึ่งสะพายเฉียงจากไหล่ขวาเหมือนนักเรียนอนุบาล

แม้ที่ประตูทางขึ้นลงรถเมลล์ มีป้ายประกาศว่า “ขอความกรุณา”

อย่ายื่นขณะรถวิ่ง และอย่าพูดกับพนักงานขับรถโดยไม่มีเหตุผลอันควร มีบางครั้งผู้โดยสารที่เข้าไปอยู่ใกล้พนักงานขับรถมีให้เห็นบ้าง หลายคนอาจเดินไปที่นั่นคนขับเพราะมีคำถามหรือต้องการความช่วยเหลือบางอย่าง เช่น รถคันนี้จอดที่ป้าย OO หรือเปล่า ขอโทษนะ อยากไป OX ไม่ทราบว่าต้องต่อรถที่ไหน มีตั๋วหนึ่งวันไหม ขอตั๋วคุ้มครองด้วย อยากซื้อตั๋วเดือน สำนักงานชายอยู่ที่ไหน หรือขอแลกเงินได้ไหม เป็นต้น ดังนั้นเมื่อชายชราผู้นั้นเดินเข้าไปยังพนักงานขับรถ เขาจะพูดคุยกับใครเธอ ผมมองดูโดยไม่ตั้งใจอะไรนัก

พอชายชราจับที่ก้านโลหะระหว่างพนักงานขับรถกับทางเดินด้วยมือซ้ายได้มั่นคงแล้ว จึงยื่นหันหลังให้กับชั้นบันได แล้วก็ก้าวเข้าหาพนักงานขับรถแทบจะพร้อมๆ กับดึงมือออกจากกระเป๋าสะพาย

รถเมล์จอดติดไฟแดงพอดี พนักงานขับรถหันไปทางชายชรา ได้แสงไฟส่องสว่างที่นั่นคนขับ แม้แต่ผมซึ่งอยู่แถวหลังสุดยังเห็นใบหน้าด้านข้าง ยิ้มแย้มได้ปึกหมวก และเห็นสิ่งที่ชายชราใช้จ่อกลางหน้าผากของเธอได้อย่างชัดเจน

และสิ่งนั้นคือ “ปืน”

ในชีวิตของเรามีเครื่องมือเครื่องใช้ในชีวิตประจำวันมากมาย บางอย่างใช้จนเคยชินหรือเคยใช้แต่กลับไม่รู้จักชื่อ หรือของบางอย่างพอเจอบ่อยแต่ไม่เคยใช้ ยังมีเครื่องมือบางอย่างที่คนทั่วไปห้ามใช้ ยิ่งกว่าข้อห้ามพูดคุยกับพนักงานขับรถโดยพลการเสียอีก

และ “ปืน” เป็นตัวแทนของเครื่องมือประเภทนั้น

ตอนนี้ชายชราคนนั้นกำลังถือมันพร้อมหันปลายกระบอกไปยังพนักงานขับรถ

ผมเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น เห็นภาพตอนนั้น แต่ยังไม่ได้อยู่อย่างสบายๆ

บางทีอาจเพียงไม่กี่วินาที แต่ความรู้สึกของผมในตอนนั้นคือ ‘เฉย’

จริงๆ ไม่ใช่เพราะสิ่งที่เกิดตรงหน้าเป็นสิ่งผิดปกติวิสัยจนเกินไป แต่เพราะฉากที่ใครบางคนเอาปืนจี้ใครอีกคนเป็นภาพที่ผู้คนในยุคนี้เห็นจนชินตาจากละครหรือภาพยนตร์ เห็นฉาก “ยกมือขึ้น” แทบนับครั้งไม่ถ้วนจนเอียนด้วยซ้ำ

ดังนั้นผมจึงยังรู้สึก ‘นิ่งเฉย’ เพราะต้องใช้เวลาพอสมควรกว่าสมองจะเข้าใจว่านั่นไม่ใช่ภาพจำลอง แต่เป็นส่วนหนึ่งของความเป็นจริงตรงหน้า ดูเหมือนไม่ใช่ผมคนเดียว สีหน้าของพนักงานขับรถหญิงคนนั้นก็ไม่เปลี่ยนในทันที อาจเพราะปากกระบอกปืนอยู่ใกล้ตามากจนปรับโฟกัสไม่ทัน ชายชราจ่อปืนพลางกระซิบอะไรบางอย่าง

ผมได้สติ พนักงานขับรถรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้นเช่นกัน เธอสะดุ้ง มือที่สวมถุงมือขาวไถลบนพวงมาลัย

“ไม่นะ!” เสียงใครบางคนดังขึ้น

ไม่ใช่เสียงของพนักงานขับรถ แต่เป็นของหญิงสาวจากแถวที่นั่งเดียวทางขวา

“ไม่นะ นี่อะไรกัน”

น้ำเสียงเกือบสิ้นเครือ หญิงสาวกึ่งลุกกึ่งนั่ง

ชายชราผมหงอก ทั้งที่เดินโซเซ แต่กลับชูคอตรงเหมือนงู แล้วหันปลายกระบอกปืนไปทางผู้หญิงคนนั้นทันที

“ขอโทษนะ คุณหนู ได้โปรดนั่งเงียบๆ ได้ไหมครับ”

รถเมล์คันนี้ใช้ระบบดับเครื่องอัตโนมัติเมื่อหยุดรถ ระหว่างจอดรอสัญญาณไฟหรือเข้าป้ายเครื่องยนต์จึงไม่ทำงาน ดังนั้นในรถจึงเงียบสนิท ไม่มีเสียงใครบกรวนเสียงแหบพร่าของชายชราถือปืนผู้นี้

หญิงสาวตัวแข็งที่อออยู่ในท่าเดิม ผมพยุงตัวขึ้นจากที่นั่ง แม้มองไม่เห็นสีหน้าหญิงสูงอายุกึ่งอยู่เบาะข้างหน้า แต่ดูจากการดึงกระเป๋า

สัมผัสภาวะที่วางบนเบาะข้างกันเข้าหาตัว แสดงว่าเธอรับรู้ถึงสิ่งที่เกิดขึ้น
ส่วนโชโนตะนะหรือ พ่อผมชายตามองเห็นเธอกำลังนอนเอาศีรษะ
พิงกระจกหน้าต่าง

ผู้โดยสารบนรถที่เมื่อครู่ลงไปหนึ่งคน ตอนนี้น้าหารวมชายชราแล้ว
มีทั้งหมดเจ็ดคน

“นี่ตา ตั้งใจจะทำอะไรนะ”

น้ำเสียงใหญ่ทักขึ้น เป็นเสียงของชายสวมเสื้อโปโลสีกรมท่า ซึ่งอยู่
แถวที่นั่งเดี่ยวด้านซ้าย มองจากตำแหน่งของผมมองเห็นแค่เหนือสะบักของ
เขาขึ้นไป แต่แค่นั้นก็เพียงพอจะรู้ว่าเขามีรูปร่างใหญ่ เสื้อโปโลด้านหลังจึง
ตั้งเปรี๊ยะ มีรอยย่นในแนวขวางเล็กน้อย

“เห็นว่าคนขับรถเป็นผู้หญิงแล้วจะล้อเล่นไม่ได้นะ รีบเอาของเล่น
นั่นเก็บซะเถอะ”

เขาไม่ได้มีน้ำเสียงและรูปร่างใหญ่เท่านั้น แต่ใจก็ใหญ่ด้วย ชายสวม
เสื้อโปโลลุกขึ้นทำท่าจะไปเดินที่ด้านหน้า

ชายชราจึงหันป็นไปทางเขาอย่างรวดเร็ว โดยที่ปากกระบอกปืนแทบ
ไม่ไหวติง

“เดี๋ยว อย่าดีกว่านะ”

เสียงจากที่นั่งคูริมนหน้าต่างตรงข้างหน้าโชโนตะดังขึ้น เป็นเสียง
ของเด็กหนุ่มผมสั้นแบบนักกีฬา สวมเสื้อยืดแขนสั้นสีเหลือง เขายกแขน
ข้างหนึ่งขึ้นอย่างลึ้มตัวกันชายสวมเสื้อโปโลไว้ ก่อนค่อยๆ ลดมือกลับซ้ำๆ

“ไม่ใช่ของเล่นนะ คนคนนี่ทำจริง”

หญิงสาวที่ยังอยู่ในท่ากึ่งนั่งกึ่งยืน บิดตัวซ้ำๆ ไปทางพวกเขา

“ไม่นะ” หญิงสาวพูดซ้ำอีก น้ำเสียงน่ารักร้องเสียงหลง เธอสวมเสื้อ
สีขาว กระโปรงลายสก๊อต รองเท้าผ้าใบสีขาว แต่เหยียบสั้นไว้

“ไม่จริงนะ นั่นไม่ใช่ของจริง ต้องเป็นปืนอัดลมแน่ๆ เลย”

ชายชราไม่ยิ้ม เขาจ้องกลับไปยังใบหน้าผืนยิ้มของหล่อน หลบตา
ลงมองปิ่นในมือแวบหนึ่ง

“เปล่าเลย น่าจะเป็นปิ่นจริง”

ฉับพลันชายยกมือขวาขึ้นชี้ปากกระบอกปืนขึ้นเพดาน และเป็น
ชั่วพริบตาที่ยังไม่มีใครทันพูดหรือทำอะไรได้

ปัง! เสียงลั่นไกดังขึ้น

ผมหลับตาทันที

แผ่นโลหะที่มีผิวตะปุ่มตะป่ำของเพดานรถเมล์เป็นรู เสียงแผ่นโลหะ
ทะลุดังซ้อนกับเสียงลั่นไกแต่เสียงนั้นดังกว่ามาก

โซโนตะลูกพรอด เบิกตาโพล่ง

ทุกคนเงยบกริบ ไม่มีใครขยับจนแทบหยุดหายใจ

“อะไร! เกิดอะไรขึ้น อุบัติเหตุหรือ”

โซโนตะพูดไม่เป็นศัพท์ ก่อนชุกตัวมาหาผม แล้วในที่สุดเธอตระหนัก
ถึงสิ่งที่อยู่ในมือของชายชราร่างเล็กผู้ยืนอยู่ข้างที่นั่งคนขับ

“นั่นมันปิ่นนี่”

ไม่มีใครขยับ ไม่มีเสียงตอบ

“ทำอะไรอยู่นะ”

น้ำเสียงรวากับกำลังแคลงใจกับบิลที่ลูกน้องในสำนักประชาสัมพันธ
ส่งมา นี่ มันอะไร อธิบายให้เข้าใจหน่อยได้ไหม สำเนียงแบบนั้นช่าง
สมกับเป็นโซโนตะ เอโกะมากเสียจนผมเกือบหลุดหัวเราะออกมา ช่างเป็น
ตัวของตัวเองเสียจริง ความรู้สึกนี้เองที่ดึงผมกลับมาสู่ความเป็นจริง

“บ.ก. เงียบแล้วอยู่เฉยๆ เถอะ”

“ใช่แล้วครับ ทุกท่าน ได้โปรดเงียบด้วยครับ”

ว่าแล้วชายชรายิ้มออกมา คราวนี้ปากกระบอกปืนไม่ได้หันไปทาง
เพดาน แต่ส่องมาทางพวกเรา ในตำแหน่งที่สูงพอจะยิงใครในหกคนเมื่อไร

ก็ได้ ยกเว้นพนักงานขับรถหญิง

“เข้าใจแล้วยังครับ คุณหนู นี่ไม่ใช่เป็นอึดลม แต่เป็นป็นจริงครับ”

หญิงสาวเสื้อขาวพยักหน้า ตัวสั้นเทา

“อะ เข้าใจแล้วค่ะ”

ชายกระโปรงยังไหว แสดงถึงขาอันสั้นเทาของเธอ

“แล้วคุณเข้าใจหรือยังครับ”

ชายชราถามชายสวมเสื้อไปโลด้วย ไม่รู้ว่าเขาถูกขืนยืนตั้งแต่เมื่อไร

“เข้าใจแล้วละ”

เขาตอบ ยกมือสองข้างขึ้นช้าๆ แล้วเอาไปประสานกันที่หลังศีรษะ

“อย่างนี้ได้ไหม”

“ขอบคุณครับ”

ชายชราพูดอย่างสุภาพก่อนยิ้มอีกครั้ง

“ทุกคนก็ทำเหมือนกับคุณคนนี้ได้ไหมครับ อะ ไม่ต้องลุกขึ้นนั่งทำก็ได้ครับ”

พวกเรานั่งลงพลางค่อยๆ ยกมือไปประสานด้านหลังตามคำสั่ง

ชายชราชายตามองที่นั่นคนขับพร้อมเอ่ย “คุณคนขับรถด้วยครับ”

พนักงานขับรถหญิงมือสั้นระริก อาจเพราะสวมถุงมือขาวจึงเห็นได้ชัดเจน

พอดีต้องอยู่ในท่าทางแบบนี้แล้ว ยิ่งทำให้ตาของผมสอดส่ายมากขึ้น สายตาของผมไปจับอยู่ที่หญิงสูงอายุแถวหน้า ที่เมื่อเอามือไปประสานไว้ ท้ายทอยแล้วจึงเห็นว่า มีสิ่งแปลกปลอมติดกับผมสีม่วงอ่อนเยี่ยงผู้ดีนั้น มันคือเศษพาดานที่กระเด็นหลุดออกมาจากการยิงเมื่อครู่ ขณะที่ผมกำลังคิดว่าเธอจะอย่างไร แต่เธอลับปิดมันลงเหมือนเป็นเรื่องปกติ จากนั้นจึงเอามือไปประสานไว้เช่นเดิม ทำให้ผมเกือบจะหลุดหัวเราะจนต้องกัดริมฝีปากแน่น

“นี่ ขอลาหน่อยได้ไหม”

ไซโนตะยังพูดด้วยน้ำเสียงกึ่งตะโกนราวกับต้องการคำแก้ตัวเรื่องตัวเลขในบิล

“นี่คือการปล้นหรือเปล่าละ คุณต้องการเงินหรือ”

และนี่เป็นการแสดงออกแบบไซโนตะ เอโกะ ถ้าไม่ได้ประสานมือไว้หลังศีรษะ ผมคงต้องเอามือมาปิดตาเป็นแน่

ผู้โดยสารที่รู้สึกเหมือนกันอย่างน้อยก็มีอีกคน เด็กหนุ่มสวมเสื้อยืดสีเหลืองทำตาเหลือกเหมือนไม่อยากจะเชื่อ หันกลับมามองเธอ

ชายชราส่งเสียงดังทันที “นี่เธอตรงนั้นนะ ได้โปรดอย่าขยับ”

เด็กหนุ่มสวมเสื้อยืดต้องหยุดนิ่งขณะกำลังหันตัวและทำตาโพล่ง

“ไม่ใช่ใจครับคุณนาย” ชายชราตอบด้วยน้ำเสียงสุภาพเหมือนเดิม อีกทั้งสไตส์เหมือนยังหนุ่มแน่น ดูไม่เข้ากับลักษณะภายนอก ราวกับในร่างอันเสื่อมสภาพของชายชราผู้นี้ยังมีนักธุรกิจไฟแรงซ่อนตัวอยู่

“ดิฉันไม่ใช่คุณนายนะคะ”

“บ.ก. พอที่เถอะครับ”

ผมเผลอพูดอย่างลืมหูลืมตา ชายชรายิ้มขณะมือยังถือปืน

“คุณทั้งสองคนไม่ใช่สามีภรรยา แต่เป็นหัวหน้ากับลูกน้องนั่นเอง ทำงานสำนักพิมพ์หรือครับ”

เธอทำปากย่นไม่ตอบ ส่วนชายชราไม่ได้ตั้งต้นจะขอคำตอบใด

“ถ้าเช่นนั้นขอเข้าสู่ขั้นตอนต่อไป ทุกท่านครับ มีโทรศัพท์มือถือถือกันใช่ไหมครับ ต้องขอโทษจริงๆ ขอให้ผมเก็บไว้ชั่วคราวด้วยครับ”

ชายชราขยับตัวไปทางขวาครึ่งก้าว แล้วหันมองเด็กสาวเสื้อขาว “เริ่มจากคุณครับ กรุณาส่งมือถือมาด้วยครับ ช้าๆ นะครับ หยิบออกมาให้ผมเห็นด้วย”

“ขยับมือได้หรือ”

“ได้ครับ แต่ว่าคุณหนู...”

ชายชรากล่าวเตือนอย่างสุภาพ

“ถ้าคุณทำอะไรเกินกว่านี้ ชายหนุ่มเสียยี่ดสิเหลืองที่นั่งหลังคุณจะต้องตายครับ”

เด็กหนุ่มที่ถูกล่าวถึงสะดุ้งเฮือก เด็กสาวเสื้อขาวหันไปมองเขา

“นี่ไม่ได้พูดกับคุณหนูคนเดียว แต่พูดกับคนอื่นด้วย หากใครคอยหาช่องจะทำอะไร เสียยี่ดสิเหลืองของเขาต้องเปื้อนด้วยสีอื่นครับ”

“อะ เข้าใจแล้วครับ”

เด็กหนุ่มไม่ได้ตอบกลับ แต่พูดกับพวกเรา คางสั้นระริกแต่ศิระะและคอไม่ขยับ

“ทุกท่าน ขอความกรุณาอย่าขยับครับ”

“เข้าใจแล้วว่า ไม่ขยับหรอก”

ชายเสื้อโปโลตอบด้วยน้ำเสียงเจือความโกรธ

“นี่เธอ รีบๆ ทำเข้าสิ”

เขาเอ่ยเร่งเด็กสาวเริ่มควานหาโทรศัพท์ในกระเป๋าที่วางบนตัก แต่ด้วยความรีบเร่งจึงหาไม่พบสักที

“นะ นี่ มือถือฉัน”

เธอขวยโทรศัพท์มือถือเครื่องเล็ก สีชมพูมุก ทำท่าจะส่งให้ชายชรา

“กรุณาวางบนพื้นครับ”

เธอก็มั่วตัวลงวางมือถือลงบนพื้น ปืนในมือชายชราไม่เคลื่อนตาม แต่เล็งนิ่งไปยังเด็กหนุ่มสวมเสื้อยี่ดสิเหลือง

“ถ้าอย่างนั้น กรุณาใส่มันมาที่ขาผมด้วย ช้าๆ นะครับ”

เธอทำตามคำสั่ง โทรศัพท์มือถือสีชมพูมุกไถลบนพื้นราวห้าสิบเซนติเมตรไปหยุดที่ปลายเท้าของชายชราซึ่งสวมรองเท้าหนังสีดำด้าน

“ขอบคุณ”

ชายชรายิ้มให้เธอ ปากกระบอกปืนยังเล็งอยู่ที่เดิม เขาขยับเท้าอย่างรวดเร็ว เตะโทรศัพท์มือถือเครื่องนั้นไปทางด้านข้าง มันร่วงลงไปที่บันไดประตูขึ้นด้านหน้าเสียงดัง

“ต่อไปคุณครับ กรุณาหยิบโทรศัพท์ออกมาให้ดูด้วยครับ”

ชายชราพูดกับชายเสื้อโปโล ปากกระบอกปืนขยับเล็งไปที่เด็กสาวเสื้อขาว

“คราวนี้ถ้าท่านอื่น ๆ ทำอะไรไม่เข้าท่า คุณหนูคนนี้ต้องเศร้าแน่ครับ”

ชายในเสื้อโปโลดึงโทรศัพท์มือถือจากกระเป๋ากางเกงด้านหลังแล้วชูขึ้นระดับศีรษะให้เห็น

“ถ้าอย่างนั้นกรุณาลุกจากที่นั่ง แล้ววางโทรศัพท์บนพื้นด้วยครับ”

ชายหนุ่มทำตามคำสั่ง เสียงหายใจดังจนได้ยินถึงตำแหน่งที่หมอบอยู่ เพราะตัวใหญ่จึงหายใจลำบาก หรือเพราะความโกรธบวกกับความตื่นเต้นจนแทบจะระเบิดอารมณ์อยู่รอมร่อ

“ไผ่มันมาที่ปลายเท้าผมด้วยครับ”

ชายเสื้อโปโลไม่ทำตามคำสั่ง แต่ใส่โทรศัพท์มือถือลงไปที่บันไดด้านหน้าจนเกิดเสียงดัง

เด็กสาวเสื้อขาวตัวสั้น มือยังยกประสานไว้หลังศีรษะ

“อย่างนี้ก็ได้ใช่ไหม”

เขาเหลือบมองทั้งที่ยังย่อตัว ยิ้มเห็นไรฟันแล้วพูด

“ครับ ช่วยประหยัดแรงดีครับ กรุณากลับไปที่นั่งด้วยครับ”

ชายชราพูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ เด็กสาวเสื้อขาวถอนหายใจดังอาจเพราะอยู่ใกล้กับเขา เด็กสาวคนนี้จึงดูหวาดกลัวที่สุด

“เธอเป็นคนต่อไป”

ชายชราเบนสายตาไปทางเด็กหนุ่มเสื้อยืดสีเหลือง ปากกระบอกปืน

ยังจ่ออยู่ที่เด็กสาวเสื้อขาว

เด็กหนุ่มพยักหน้า แล้วควานหาโทรศัพท์มือถือ เริ่มจากเปิดฝาเสื้อ
ตบกระเป๋ากางเกงยีน แต่ก็ยังไม่เจอ

“เอ๊ะ เอ๊ะ”

ศอกสองข้างของเด็กสาวเสื้อขาวเริ่มสั่นเทา

“อะ ขอโทษครับ มือถือไม่มี”

ท่าทางราวกับพยายามใช้มือตบตามเนื้อตัวเพื่อดับไฟที่กำลังลุกท่วม
ชายชราหนึ่งสงบ “ตกอยู่บนเบาะหรือเปล่าครับ”

เด็กหนุ่มควานหาบนที่นั่ง ขอบคอเสื้อยืดเปลี่ยนเป็นสีเดียวกับเหงื่อ
“เจอแล้ว!”

ด้วยความลนลาน พอคคว้ามือถือได้ก็ทำหลุดมือลอยไปตกบนเบาะ
ที่ว่างด้านซ้ายของเขา

“อยู่นิ่งๆ อย่าขยับนะครับ”

ชายชราห้ามเด็กหนุ่ม แล้วเรียกหญิงสูงอายุที่อยู่หน้าผม

“ขออภัยครับคุณนาย ผมเรียกคุณว่า ‘คุณนาย’ ได้ใช่ไหมครับ”

หญิงสูงอายุยิ้มผมสีม่วงอ่อนในชุดเก้แค่พยักหน้าตอบ

“ผมสวายนะครับ” ชายชรายิ้มให้หล่อน

“อ๊ะ ดิฉันหรือคะ”

หญิงสูงอายุยังจับต้นชนปลายไม่ถูก แต่ชายชราไม่หงุดหงิด ยิ้ม
อย่างอ่อนโยน

“ช่วยหยิบโทรศัพท์มือถือของเขา แล้วถือลงชั้นบันไดมาได้ไหมครับ”

เด็กสาวเสื้อขาวผู้ถูกปากกระบอกปืนจ่อ นั่งมองมาทางนี้ แก้มเปื้อก
ไปหมด เธอกำลังร้องไห้...

“อย่าร้องไห้สิครับคุณหนู”

ชายชราผู้ถือปืนพูดเตือนเด็กสาว

“ถ้าทุกท่านทำตามที่ผมบอก จะไม่มีเรื่องเศร้า เรื่องน่ากลัวถึงขนาดที่
ต้องร้องไห้แบบนี้เกิดขึ้นเลย ผมให้สัญญา”

“อะ ขอโทษค่ะ”

เด็กสาวเสื้อขาวขอโทษขอโพยด้วยเสียงขึ้นจมูก ก้มหน้าตัวสั่น ผงก
ศีรษะน้อยๆ หายใจขัด

“อะ ฉันเป็นคนขี้กลัวค่ะ ขอโทษค่ะ ขอโทษ”

หญิงสูงอายุถือโทรศัพท์ของเด็กหนุ่มเสื้อยืดสีเหลือง ยืนนิ่งอยู่ตรง
ขอบบันไดกลาง

“เอาอันนี้ไปตรงนั้นใช้ไหมคะ”

เธอดูสงบและมีสติอย่างประหลาด หัววูบหนึ่งผมเกิดสงสัยว่า
หญิงสูงอายุคนนี้ไม่เข้าใจสถานการณ์ที่เกิดขึ้นนี้หรืออย่างไร เพราะถ้าเป็น
เช่นนั้นคงเป็นเรื่องประหลาดเกินไปแล้วที่คนคนนี้ยังไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้น

“ก่อนอื่น กรุณาเดินลงบันได คุณนายระวังเท้าด้วยนะครับ”

หญิงสูงอายุเดินอย่างไม่มีลังเล ตอนนั่งอยู่อาจไม่รู้ แต่ดูเหมือนขา
ของเธอไม่ค่อยดี เธอใช้มือขวากำมือถือ มือซ้ายจับพนักพิงแน่น แล้วค่อยๆ
เอียงตัวก้าวลงขั้นบันไดเพียงสองขั้นนั้น

“แล้วกรุณาใส่มือถือนั้นมาที่ปลายเท้าผมด้วยครับ”

หญิงสูงอายุย่อตัวด้วยความระมัดระวัง ดูเหมือนเธอจะเจ็บเมื่อก่อนเขา
“...ค่ะ”

พร้อมกับเสียงขานรับ หล่อนใส่มือถืออย่างรวดเร็วจนผิดคาด มือถือ
เครื่องเล็กลอยจากพื้นเล็กน้อยแล้วตกลงมาครั้งหนึ่งก่อนกลิ้งต่อไป

“ขอบคุณครับ”

ชายชราเตะมือถือตกไปที่ประตูทางขึ้นอีกแล้วยิ้ม

“ถ้าอย่างนั้น คุณนายช่วยทำแบบเดียวกันกับมือถือของตัวเองด้วย
ได้ไหมครับ”

หญิงสูงอายุกวนหาโทรศัพท์มือถือในกระเป๋าอย่างเงิบๆ แล้วทำตามพี่ชายชราสั่ง แต่มันชำรุดจนหากไม่อยู่ในสถานการณ์เช่นนี้คงรู้สึกหงุดหงิด

คนต่อไปควรจะเป็นผมหรือโซโนตะ แต่ชายชรายังออกคำสั่งหญิงสูงอายุต่อ

“คุณนาย ต่ไปช่วยรับมือถือจากพนักงานบริษัทคนนั้น แล้วทำเหมือนเดิมด้วยครับ”

ผมยื่นโทรศัพท์มือถือให้ เมื่อมันถูกเตะร่วงลงไป จึงถึงคราวของโซโนตะบ้าง

ทุกอย่างดำเนินไปเหมือนเดิม เด็กสาวน้ำตาหยุดไหล ลมหายใจแรงก็เริ่มสงบ ไม่มีใครอะอะโวยวายอีก

หากมองสถานการณ์ด้วยสายตาของผู้สังเกตการณ์อย่างสงบ คิดว่าน่าจะมีโอกาสทำอะไรบางอย่าง เช่น สบช่องแย่งปืนจากชายชรา หรือกระโดดเข้าไปใส่ชายชรา ลองหวนคิดดูแล้วแม้แต่ผมเองก็น่าจะทำได้

แต่พวกเราเหล่าผู้โดยสารต่างยกมือประสานไว้หลังศีรษะ นั่งบื้อดูโทรศัพท์ไกลและกึ่งบนพื้นอย่างไร้จุดหมาย ตัวผมเองยังไม่คิดที่จะตัดสินใจทำอะไรห้าวหาญเลย

ยังรู้สึกเหมือนนั่งวาดวิมานในอากาศที่โหนสักแห่ง ถึงจะมีปืนจริงแต่ก็เป็นเพียงชายชราผู้อ่อนแอเพียงคนเดียว ไม่ต้องฝันทำอะไรก็น่าจะจบลงเป็นปกติ ปกตินะหรือ อะไรจะปกติได้ในสถานการณ์ที่ผิดปกติเช่นนี้

ในที่สุดโทรศัพท์มือถือของผู้โดยสารทุกคนก็ตกไปอยู่ตรงประตูทางขึ้นด้านหน้า

ชายชรากล่าวขอบคุณหญิงสูงอายุ “ขอบคุณครับคุณนาย ปวดเข่าคงลำบากหน่อยนะครับ”

“ข้อเข่าอักเสบค่ะ” เธอตอบด้วยน้ำเสียงราวกับเป็นคำตอบขณะอยู่

ในห้องรถตรวจในโรงพยาบาล เมื่อชายชราผู้บังเอิญนั่งติดกันทักว่า “คุณเป็นอะไรตรงไหนหรือครับ” เหมือนไม่ค่อยเข้ากับสถานการณ์ตอนนี้สัก

“ถ้าอย่างนั้น คุณคนขับครับ...”

ชายชราหันไปทางพนักงานขับรถหญิง ปากกระบอกปืนก็เล็งไปที่หล່อนแล้วพูด “ขอโทษครับ ช่วยเปิดประตูหน้าต่างด้วยครับ”

แวบแรกพนักงานยังลังเล จากนั้นประตูจึงเปิดออก

“ทุกท่านกรุณาอย่าขยับนะครับ”

ชายชราเดินถอยเข้าไปใกล้ประตู ก้าวลงบันไดไปหนึ่งขั้น แล้วเริ่มเตะโทรศัพท์มือถือออกไปนอกรถ

“ฮะ!” เสียงอุทานเบาๆ ลอดออกมา เด็กหนุ่มเสื้อยืดสีเหลืองส่งเสียงเป็นอัตโนมัติเมื่อเห็นโทรศัพท์มือถือของตัวเองถูกเตะตกลงไป

ชายชรายิ้ม “ขอโทษนะ แต่เพื่อความแน่ใจ เดี่ยวมาเก็บคืนได้ ตอนนี้อดทนเอาหน่อยนะครับ”

เขาพูดกับเด็กหนุ่มพลาซายิ้มให้ แต่ขณะเดียวกันตาของชายชราและปากกระบอกปืนยังจ่ออยู่ที่พนักงานขับรถ

ผมนึกภาพตัวเองวิ่งตามทางเดิน กระโดดใส่ชายชรา จนทำให้ทั้งเขาและปืนในมือถ่วงออกนอกรถ คิดว่าหากจะทำก็ทำได้ ไม่ใช่เรื่องยาก

“เอาละ โอเคแล้ว กรุณาปิดประตูด้วยครับ”

ชายชรากลับมายืนที่เมื่อครู่ ประตูปิดพร้อมกับภาพในหัวผม

“คุณคนขับรถชื่อชิบาโนะสินะครับ” เขาเรียกชื่อตามป้ายบอกชื่อพนักงานขับรถที่ติดอยู่

“คุณชิบาโนะกรุณาออกรถด้วยครับ คงไม่ต้องเตือนนะครับว่ากรุณาออกรถเบาๆ”

ออกรถให้แรงเลย ผมพูดในใจ ทำให้รถโยกจนคุณตานั้นล้มถ่วง

“ไม่เอาโทรศัพท์มือถือของคนนี้ด้วยเหวอ”

คิดว่าใครเป็นคนพุดขึ้น เป็นเจ้าของเสียงใหญ่ๆ... ชายในเสื้อโปโล
นั้นเอง

“พนักงานขับรถก็มีมือถือด้วยนะ ไม่ต้องเอาเหรอ”

“ไม่เป็นไรเหรอครับ ขอขอบคุณที่เตือนครับ”

ชายชราตอบด้วยรอยยิ้ม รถเมล์ติดเครื่อง ตัวรถเริ่มสั่น
ตอนนั้นเองผมจึงรู้สึกตัว ตั้งแต่ช่วงเลยสะพานตากาชาวะ ถนน
เส้นเดียวที่มุ่งหน้าสู่ช่วงตัดผ่านช่องเขาไปถึงสถานีรถไฟ แนวนอนเป็นถนน
ลาดยางอย่างดี และถึงจะตัดผ่านเขาก็ไม่ใช่ที่ลาดชัน ปกติคงแล่นผ่านไป
โดยไม่รู้สึกระไรด้วยซ้ำ

แต่ครั้งนี้ต่างออกไป ผมรู้ว่าสถานที่นี้มีความหมายอย่างใหญ่หลวง
ชายชราหยิบปืนออกมาและให้รถเมล์จอดตรงจุดเมื่อครูนั่นย่อมมีเหตุผล
จากตรงนี้ถนนจะโค้งขวาแบบหักศอก หากออกรถแรงรถเมล์จะชน
เข้ากับกำแพงคอนกรีตกันหน้าผาเต็มๆ

รถเมล์ค่อยๆ ออกตัว สมอของผมเริ่มคิดตาม นี่ไม่ใช่การเงินธนาคาร
ว่าตัวเองเป็นพระเอกหนังแอ็กชัน แต่เพื่อวิเคราะห์เหตุการณ์นี้ให้ถูกต้อง

ชายชราคนนี้รู้ดีว่าตัวเองกำลังทำอะไร จะดูแลคนรูปลักษณะภายนอก
และการเคลื่อนไหวที่อ่อนแอไม่ได้

อย่างการเลือกสถานที่ที่รถจอดจะออกตัวแรงไม่ได้ การเลือกหญิง
สูงอายุที่ไม่สามารถทำอะไรรวดเร็วได้ให้จัดการกับโทรศัพท์มือถือของ
ผู้โดยสารคนอื่น

และการเอาปากกระบอกปืนจ่อที่ขมับของพนักงานขับรถให้ออกรถ
ในตอนนี้

“ได้โปรดอย่าทำอะไรที่ไม่ควรทำนะครับ”

รถเมล์เลี้ยวโค้งหักศอกจนพ้นแล้ว

“คุณชิบาโนะ กรุณามุ่งหน้าไปที่ชั้นโคเคมิคอลด้วยครับ”

ชายชราพูดเสียงนุ่มนวล

“รู้จักใช้ไหมครับ โรงงานของชั้นโคเคมิคอลล ปิดไปสองปีแล้ว แต่ตัวโรงงานยังอยู่ หากคนซื้อไม่ได้หรือครับ”

มีการกำหนดจุดหมายปลายทางไว้แล้ว ชายชราน่าจะมีแผนต่อไป ไม่ใช่ทำแบบนี่อะไรได้ก็ทำ

“ถ้าเป็นชั้นโคเคมิคอลละก็รู้จักค่ะ แต่ถนนตรงหน้านั้นรถเมล์คันนี้เข้าไม่ได้นะคะ รถลอดทางยกระดับตรงทางสามแพร่งก่อนถึงไม่ได้ค่ะ”

เสียงหวานของพนักงานขับรถชิบาโนะเจือเสียงแหบเล็กน้อย

“แต่มีเส้นทางด้านข้างนี่ครับ กรุณาอ้อมไปที่ประตูข้างตรงลานจอดรถพนักงานเดิม ตอนนี้เป็นที่ร้างนะคะครับ”

พนักงานขับรถชิบาโนะตอบตกลง รวากับคนขับรถแท็กซี่คู่กับลูกค้า ต่างฝ่ายต่างรู้จักสถานที่นี้อย่างละเอียด ทั้งที่ตั้งของชั้นโคเคมิคอลล เรื่องโรงงานนี้ปิดไปแล้วอยู่ในสภาพร้างจนถึงปัจจุบัน และเรื่องมีถนนด้านข้างซึ่งเข้าไปได้ ล้วนเป็นข้อเท็จจริงที่ทั้งพนักงานขับรถหญิงและชายชราด้วยกันดี

“ทุกท่านได้โปรดเจียบด้วย”

ชายชราหันสายตาและปากกระบอกปืนไปที่พนักงานขับรถชิบาโนะ ยืนด้วยสองขาอย่างมั่นคงในรถที่โยกเอน

“กรุณาอดทนอีกสักพักนะคะครับ”

“นี่ ตา”

ชายในเสื้อโปโลส่งเสียงฉุนเฉียว แล้วยังพลอยทำท่าจะเอามือลง

“คุณตั้งใจจะทำอะไรนะ”

“ขอโทษนะคะครับ กรุณายกมือขึ้นด้วยครับ”

ชายเสื้อโปโลจงใจถอนหายใจ แล้วจึงเอามือไปประสานที่ท้ายทอยอีกครั้ง

“รู้แล้วนะ แต่ว่า...”

“ผมจะค่อยๆ เล่าจุดประสงค์ให้ฟังเองครับ แต่ตอนนี้ถ้าทุกท่านทำอะไรเกินไปกว่านี้ กรุณาคิดถึงคุณชิบาโนะที่จะตกอยู่ในสภาพน่าเศร้า นะครับ”

“ถ้ายังคุณคนขับ รถเมลล์ก็ชนนะสิ”

เด็กหนุ่มสวมเสื้อยืดตัดทาดาน เขาเอานิ้วมือประสานแน่นหลังศีรษะ

“แย่จ้งเลยนะครับ” ชายชราพูดน้ำเสียงจริงจัง “เพราะฉะนั้นอย่าให้ผมต้องยิงเลยนะครับ”

รถเมลล์วิ่งออกนอกเส้นทางประจำด้วยความเร็วไม่มาก หากเกิดอุบัติเหตุก็ไม่น่าเป็นเรื่องใหญ่ บนถนนช่องทางเดียวผ่านกลางไร่ที่ปกตึงแค่ชายตาตุ่มเมื่อรถเมลล์วิ่งผ่าน

“คุณตาเอาจริงหรือครับ”

ชายชราไม่ตอบ เด็กหนุ่มสวมเสื้อยืดปิดปากเงิบ และไม่ถามมากกว่านั้น

รถขับไปตามทาง ไม่นานก็มองเห็นกลุ่มอาคารดำทะมึนด้านหน้า ปรางกุฎป้ายเก่าๆ เขียนว่า ‘ปุ๋ยเคมี บริษัท ชันโคเคมีคอล จำกัด’ อาคารหลังคาหินชนวนและท่อทางยาวที่ตัดกันอย่างสลับซับซ้อน มีปล่องควันสนิมเขรอะ และหน้าต่างกระจกเป็นฝ้ามัว

ไม่มีรถสวนมา ตามบ้านคนที่กระจายอยู่รอบๆ มีแสงไฟอยู่บ้างแต่ไม่เห็นเงาผู้คน ไม่มีแม้แต่จักรยานสักคันชี้ผ่าน

ชายชราละสายตาจากพนักงานขับรถชิบาโนะ มองนาฬิกาข้อมือบนข้อมือซ้ายอยู่ชั่วครู่

“กรุณาเร่งความเร็วหน่อยครับ อยากให้รถคันนี้ไปถึงชันโคเคมีคอล ก่อนเวลาที่รถจะต้องไปถึงปลายทาง”

พนักงานขับรถชิบาโนะไม่ตอบแต่เร่งความเร็ว ผมเหลือบมอง

สีหน้าของโซโนดะด้วยหางตา เธอยังทำหน้าที่บั้งตั้งแต่ตอนได้กลับชายชรา ว่า “ดิฉันไม่ใช่คุณนายนะคะ” เมื่อครู่ ท่าทางไม่สບอารมณ์เช่นนี้ก็ดูสมกับ เป็นเธอมากกว่าจะกลัวแล้วร้องไห้

โรงงานร้างของซันโคเคมิคอลยังมีแสงสว่างประปราย เพราะบน กำแพงคอนกรีตสีเทาซึ่งล้อมรอบทั่วอาณาบริเวณมีเสาเหล็กยื่นขึ้นมา เป็นระยะเท่าๆ กันติดตั้งหลอดไฟอยู่บนนั้น ระหว่างเสาเหล็กพันด้วย รั้วลวดหนามป้องกันผู้บุกรุก ภายในยังมีแสงไฟส่องสว่างอยู่หลายจุด และสามารถมองเห็นไฟฉุกเฉินสีเขียวได้อย่างชัดเจน

“อะไรกันที่นี่” ชายในเสื้อโปโลพูดอย่างเดือดดาล “ล้มละลายไปแล้วอะ ดูเป็นที่ที่อันตรายจัง”

พนักงานขับรถชิบาโนะดูเหมือนจะรู้จักที่นี่ดีจริง ขับมาโดยไม่ หลงทาง แล้วมุ่งหน้าสู่ลานจอดรถพนักงานเดิม ผมรู้เพราะมองเห็นป้าย เอียงกระเท่เร่อยู่

‘ลานจอดรถพนักงานซันโคเคมิคอล หากจอดรถโดยพลการจะแจ้ง ตำรวจ’

ป้ายพื้นขาวตัวอักษรสีแดงนั้นสีซีดเพราะลมและฝน
“หอพักพนักงานนี่”

โซโนดะพิมพ์ำจากปากที่เม้มสนิท ลานจอดรถในอดีตตอนนี้เป็น เพียงที่รกร้าง ทางขวาเป็นอาคารสี่ชั้น ไม่มีแสงสว่าง หน้าต่างที่เรียงราย จึงปรากฏเป็นเพียงเงากรอบกลางๆ ด้วยแสงจากกำแพงคอนกรีต

“ทำไมถึงรู้ล่ะครับ” ผมถามเสียงเบา

“มีป้ายบอกนี่ แต่ตอนนี้เหมือนไม่มีใครอยู่แล้ว”

ทั้งบริษัทและโรงงานปิดตัว พนักงานต่างก็จากไป ตอนนี่คงกลายเป็นร้างของหนู

ผมขยับศีรษะเล็กน้อยดูภาพที่มองเห็นจากหน้าต่างด้านหลังของ

รถเมล์ จากลักษณะของแสงไฟน่าจะเป็นอะพาร์ตเมนต์ซึ่งอยู่ไกลออกไป
ค่อนข้างมากและมีถนนคั่นกลาง หากยังมีผู้อาศัยคงจะเข้าใจว่าเวลาแบบนี้
ทำไมรถเมล์สี่ล้อ ‘สายซิโอะคาเสะ’ มาอยู่ในลานจอดรถของโรงงานแห่งนี้ได้...

นอกเหนือจากควมมีตึกมีเพียงยามกลางคืน ที่น่าที่ไว้ หรือจะเป็น
อะไรก็ตาม ไม่ใช่สิ่งที่จะช่วยอะไรได้

ได้ยินเสียงล้อรถบดถนนลูกรัง และกระดิ่งโยกไปมา

“กรุณาจอดชิดกำแพงให้มากที่สุดด้วยครับ”

พนักงานขับรถชิบาโนะหมุนพวงมาลัยตามคำสั่งของชายชราพลาง
ถามกลับ

“จะให้หันหน้าไปทางไหนคะ”

“กรุณาจอดให้ด้านที่มีประตูรถขนานกับกำแพงด้วยครับ”

ชายชราพูดแล้วยิ้ม

“คุณทำได้อยู่แล้ว”

“จอดให้แนบเลยหรือคะ”

“กรุณาจอดให้แนบที่สุดเลยครับ”

จุดประสงค์ของชายชราชัดเจน เขาตั้งใจใช้กำแพงคอนกรีตของ
ชั้นโคเคมิคอลลปิดทางขึ้นลงของรถเมล์

ด้วยเทคนิคการจอดรถเข้าช่องข้างทาง หักล้อ เดินไปข้างหน้าเล็กน้อย
แล้วหักอีกให้ตัวรถเข้าใกล้กำแพงคอนกรีตขึ้นเรื่อยๆ

“จอด”

นอกหน้าต่างด้านเดียวกับประตูขึ้นลงประตูชิดกำแพงสีเทาหม่นแล้ว
รถเมล์จึงจอด

“กรุณาดับเครื่องรถด้วย ขอขอบคุณครับ”

เป็นคำพูดคล่องปากราวกับขอแลกเงินย่อย แต่ก็ฟังเหมือนกำลัง

ขอบคุณจริงๆ

“ทุกท่านที่ด้านหลังครับ”

ชายชรายังคงจ่อปืนไปที่พนักงานขับรถชิบาโนะแล้วเรียกพวกเรา
สี่คน หญิงสูงอายุ เด็กหนุ่มที่สวมเสื้อยืด ไชโนดะ และผม

“เชิญมาทางด้านหน้าแล้วกรุณานั่งตรงที่ว่างด้วยครับ ส่วนผมยืน
อย่างนี้ได้ครับ ไม่ต้องเป็นห่วง”

เขาไม่รู้พูดจริงหรือพูดเล่น

เด็กหนุ่มเสื้อยืดขยับตัวก่อน ตรงไปนั่งเบาะที่อยู่หลังเด็กสาวเสื้อขาว
ผมเร่งไชโนดะขณะที่เธอเอ่ยกับหญิงสูงอายุว่า “ไปด้วยกันนะคะ”

หญิงสูงอายุต้องเดินลงชั้นบันไดไปยังที่นั่งตรงหน้าชายในเสื้อโปโล
ด้วยความยากลำบาก ส่วนไชโนดะ บ.ก. นั่งหลังเด็กหนุ่มเสื้อยืด

ด้านซ้ายหน้าสุด ที่นั่งซึ่งอยู่ใกล้ชายชราที่สุดยังว่างอยู่ เป็นที่นั่งที่
ผมตั้งใจจะไปตั้งแต่ต้น ระหว่างที่เดินเข้าไป ชายชรามองมา ผมตัวเกร็ง
เพราะเกรงว่าปืนที่จ่ออยู่พนักงานขับรถชิบาโนะจะหันมาทางนี้แทน แต่ปาก
กระบอกปืนไม่ได้ขยับ

“ต้องขออภัย คับแคบไปหน่อย” ชายชราพูด

ระยะห่างระหว่างที่นั่งช่วงหน้ารถต่างกันค่อนข้างมาก บริเวณหน้า
แถวแรกสุดเป็นส่วนของเครื่องยนต์โผล่ขึ้นมาทำให้ด้านซ้ายแคบ อีกทั้ง
ด้านขวายังเว้นระยะห่างไว้มากพอให้เป็นพื้นที่สำหรับผู้โดยสารที่ใส่รถเข็น
ผู้สูงอายุหรือรถเข็นเด็กเมื่อพับเก้าอี้เก็บแล้ว

“พูดอย่างกับกระเป๋ารถเมล์เลยนะครับ”

ผมพูดกับชายชราอย่างลึมดัวโดยไม่ได้ต้องรวบรวมความกล้า
เป็นพิเศษแต่อย่างใด

ชายชราก็ตอบกลับเบาๆ “จริงด้วยสิครับ คิดเสียว่าผมเป็นกระเป๋
ารถเมล์ที่แปลกประหลาดก็ได้ล่ะครับ”

“อย่ามาพูดบ้าๆ”

ชายในเสื้อโปโลสภออย่างเหลือรอด แม้คราวนี้จะไม่ขยับมือ แต่สีหน้าเปลี่ยนไปด้วยความรู้สึกโกรธแค้นและดูแคลนชายชราอย่างชัดเจน

“ฉันไม่รู้อะไรหรอกนะ แต่ลองมาเป็นคนที่ต้องตกอยู่ในสถานการณ์ไม่ชอบกลแบบนี้ดูบ้างสิ ตา คุณเป็นบ้าไปแล้วหรือ เลิกเล่นตลกสักที่ได้ไหม”

“ถ้าอย่างนั้น เรามาจบเรื่องกันเลยดีไหมครับ”

ชายชราหันกระบอกปืนขยับเล็งไปยังชายเสื้อโปโล ขนตรงทำยหอยของผลลูกชิ้น เหมือนกับตอนที่เขาใช้ปืนยิงเพดาน ผมเห็นชายชรากดไกปืนอย่างง่ายดาย จ้องเขม็ง ออกแรงไปที่นิ้ว

สีหน้าของชายเสื้อโปโลเปลี่ยนไป รวากับเลือดค่อยๆ เหือดหายไปจากใบหน้าของเขา

ผมหลับตาลงทันที

ไม่ว่าจะคิดย้อนไปสักกี่ครั้งก็ยังไม่รู้สึกละอายใจ สิ่งที่ผมทำได้ เพียงแค่หลับตาเท่านั้น

เสียงลั่นไกดังปัง แต่คราวนี้เสียงเบา... น่าจะไม่มีอะไรร้ายแรง มีบางสิ่งลอยขึ้น เป็นชิ้นส่วนวัสดุของพนักพิงที่นั่ง กระสุนปืนทะลุเข้าไปในพนักพิงเบาๆ ด้านหลังที่ตอนนี้ไม่มีใครนั่ง

ผมลืมตาขึ้น พร้อมกับชายในเสื้อโปโล

ทุกคนตัวแข็งทื่อ มีเพียงหญิงสูงอายุกะพริบตาช้าๆ

“นี่คุณ” หญิงสูงอายุพูดกับชายชรา แหวตาดู “เอาของแบบนี้มาสายเล่น มันอันตรายไม่ใช่หรือ”

ดูเหมือนความรู้สึกช้า แต่การตะโกนต่อว่าในตอนนี้นับว่าเธอกำลังหาญกว่าผมมาก

“คุณนาย” ผมพยายามพูดด้วยเสียงราบเรียบเท่าที่จะทำได้ “ชายชราท่านนี้ก็คงไม่ได้ทำเรื่องนี้เล่นๆ หรอกนะครับ”

หญิงสูงอายุไม่แม้แต่จะมองผม แต่สายตาจับจ้องอยู่ที่ชายชราคนนั้น

“ดิฉันเคยเห็นคุณหลายครั้งที่คลินิก จำหน้าได้นะคะ ดิฉันจำหน้าคนเก่งนะ”

ชายชรากำป็นแน่นด้วยนิ้วผอมลีบ ยืนฟังคำพูดของหญิงสูงอายุ ปากกระบอกปืนยังเล็งอยู่ที่ชายเสื้อโปโลเช่นเดิม

“คุณไม่สบายตรงไหนหรือคะ เป็นโรคร้ายแรงใช่ไหมคะ แต่จะสิ้นหวังไม่ได้นะคะ เดี่ยวนี้มียาและวิธีการรักษาที่ก้าวหน้าแล้วนะคะ โรคที่เมื่อสองถึงสามปีก่อนรักษาไม่ได้ ก็รักษาได้อย่างไม่น่าเชื่อ อย่างคุณแม่ดิฉันก็เกือบจากไปแล้วตั้งหลายหน แต่คุณหมอก็ช่วยได้ทุกครั้ง คุณจะสิ้นหวังไม่ได้นะคะ”

ชายชราจ้องหญิงสูงอายุกลับ แก้มตอของเขาอ่อนคลาย สายตาอ่อนโยน

“ขอบคุณที่เตือนครับ คุณนาย”

แล้วบอกต่อว่า “คุณเป็นคนดีจริงๆ ครับ”

“คุณชิบาโนะ”

พนักงานขับรถหญิงสะดุ้งเมื่อถูกเรียก

“คะ”

“กรุณาลุกจากที่นั่งคนขับ ผมจะให้คุณลงจากรถครับ”

ชายเสื้อโปโลผู้คอหดตัวแข็งที่อก กลอกตามองพนักงานขับรถชิบาโนะ ชายชราตั้งใจให้พนักงานขับรถลงจากรถ การจี้รถเมล์ไม่ใช่เพื่อเคลื่อนย้ายไปไหน ที่นี่คือปลายทางของรถคันนี้

“ไปด้านหลังแล้วกรุณาเปิดประตูฉุกเฉินด้วยครับ”

ฝั่งตรงข้ามประตูขึ้นลงรถเมล์ หน้าต่างฝั่งที่โชโชนะนั่งเมื่อครู่เป็นประตูฉุกเฉิน สามารถยกเบาะนั่งขึ้น แล้วบังคับด้วยคันโยกตรงปลายเท้า

หากเกิดเหตุสุดวิสัย

ผมขึ้นรถประจำทางสาธารณะอยู่บ่อยๆ แต่โชคดีที่ไม่เคยประสบเหตุ
จนต้องบังคับคันโยกฉุกเฉินเลย เพียงแต่รู้ว่ามันอยู่ตรงนั้น ซึ่งรถเมล์ส่วนใหญ่
จะอยู่ในตำแหน่งเดียวกัน และมีคำอธิบายวิธีใช้งานแบบเดียวกันติดไว้
พนักงานขับรถชิบาโนะไม่ยอมขยับจากที่นั่ง พูดกับโบหน้าด้านข้าง
ของชายชราว่า

“ขอโทษนะคะ แต่ดิฉันลงจากรถเมล์คันนี้ไม่ได้ค่ะ”

แม้จะสั่นบ้าง แต่เสียงยังก็หวาน

“ดิฉันจะลงจากรถคนเดียวโดยปล่อยผู้โดยสารอยู่ในสถานการณ
แบบนี้ไม่ได้ค่ะ”

ชายชรามองหน้าพนักงานขับรถด้วยหางตา เขายืนอยู่ในตำแหน่ง
ที่สามารถยิงหล่อนหรือชายเสื้อโปโลได้หากต้องการ แม้จะใส่ชุดสูท
หลวมโพกและหลังค่อมเล็กน้อยก็ตาม

“เป็นระเบียบของบริษัทหรือครับ ถ้าละเมิดจะถูกเลิกจ้างหรือครับ”

“ไม่ใช่อย่างนั้นค่ะ แต่มันคือความรับผิดชอบของพนักงานขับรถ”

ทันใดนั้น หล่อนเม้มปากแน่น แสดงถึงการตัดสินใจแน่วแน่แล้ว
พุดต่อ “ดิฉันจะเปิดประตูฉุกเฉินแล้วให้ผู้โดยสารคนอื่นลงไป ดิฉันเป็นตัว
ประกันคนเดียวก็พอไม่ใช่หรือคะ”

“จะ จริงด้วย”

ชายในเสื้อโปโลแสดงท่าทีความเห็นด้วยทันทีทันใด เหงื่อไหลพราก
ตากลอกไปมา

“นั่นเป็นความคิดที่ดี ทำอย่างนั้นเถอะ ตา คุณเองรับมือกับตัวประกัน
หลายคนไม่ไหวหรอก”

ชายชราขยับตัว เดินผ่านหน้าหญิงสูงอายูอย่างรวดเร็ว รุกประชิด
ชายในเสื้อโปโล คิ้วเขา กดกระบอกปืนไปที่ใต้คางจนจมไปใน

เนื้อหยาบเนียน

“คุณชิบาโนะ กรุณาเปิดประตูฉุกเฉินด้วยครับ”

ชายเสื้อโปโลขาอ่อน ตาเหลือก ยึดคอ หมายถึงหนีจากปาก
กระบอกปืน

“กรุณาเร็วๆ ด้วยครับ”

“คุณคนขับครับ”

เด็กหนุ่มเสื้อยืดสีเหลืองพูดขึ้น

“ตอนนี้ทำตามที่เขาบอกดีกว่า กรุณาเปิดประตูฉุกเฉินเถอะครับ”

เด็กสาวที่อยู่หน้าเขาพยักหน้าเห็นด้วย

“เป็นการตัดสินใจที่ดีครับ”

ชายชราพูดโดยปราศจากรอยยิ้ม และยังมีประชิดตัวแน่นกับ
ชายเสื้อโปโล

“เขาเป็นคนฉลาด คุณชิบาโนะคุณคิดผิดครับ คนที่ตัดสินใจว่าจะไร
พอหรือไม่พอไม่ใช่คุณ แต่เป็นผมครับ”

ริมฝีปากของพนักงานขับรถหญิงสีนระริก

“เฮ้ ยืนขึ้น อ๊ะ แต่ก่อนอื่น โทรศัพท์มือถือของคุณอยู่ที่ไหนครับ”

“ช่องเก็บของใต้เบาะค่ะ”

“กรุณายีบออกมาด้วยครับ ช้าๆ นะครับ”

พนักงานขับรถชิบาโนะก้มหน้าเปิดช่องเก็บของ หยิบโทรศัพท์
มือถือสีเงินออกมา

“กรุณาวางไว้บนกล่องใส่ค่าโดยสาร ยืนขึ้นแล้วลงจากที่นั่งคนขับ
ด้วยครับ”

หล่อนลุกขึ้น ยกที่กั้นขึ้นก่อนลงจากที่นั่งคนขับที่อยู่สูงขึ้นไป
หนึ่งชั้นบันได

“ทุกท่านเจียบ กรุณาอย่าขยับนะครับ”

ชายชราจ้างพนักงานขับรถ กดกระบอกปืนลงที่คอของชายเสื้อ
โปโล พูดด้วยน้ำเสียงราบเรียบ “ผมแก่แบบนี้ ถ้าทุกท่านพร้อมใจกันรุม
เข้ามา ผมคงสู้ไม่ได้ แต่เป็นเป็นสิ่งที่สะดวก ก่อนจะถูกตะครุบตัว ขอมีเวลา
เพียงหนึ่งในสิบของวินาทีผมก็ล้มไถ่ได้ ถ้าเป็นอย่างนั้นชายคนนี้จะตาย ถึง
ไม่ตายคาที่ แต่ก็คงอยู่ในสภาพอ่อแร่ เขาจะเป็นคนเดียวที่โชคร้าย
น่าสงสาร น่าสงสารมาก ทุกท่านคิดอย่างนั้นใช่ไหมครับ”

“เข้าใจครับ” เด็กหนุ่มสวมเสื้อยืดพูด “ไม่มีใครทำอะไรงั้นๆ อย่างนั้น
หรอกครับ”

เด็กสาวเสื้อขาวที่อยู่ด้านหน้าเขาแอบกลืนน้ำลายเบาๆ

“ใช่แล้วคุณชิบาโนะ เอาเศษสตางค์ที่อยู่ตรงนั้นไปด้วยครับ อาจ
จำเป็นต้องใช้”

ข้างกล่องใส่ค่าโดยสาร ในกระเป๋าที่หนีบตัวคูปองและตัวโดยสาร
หนึ่งวันมีธนบัตรพันเยนอยู่หลายใบ

พนักงานขับรถหญิงทำตามอย่างนิ่งเงียบ หยิบธนบัตรพันเยนใส่
กระเป๋าหน้าอกเสื้อ แล้วเดินไปด้านหลัง

การจะบังคับคันโยกเพื่อเปิดประตูฉุกเฉินต้องก้มตัวลง ตัวของ เธอ
จึงหายไปจากสายตาพวกเรา แต่ชายชราไม่มีท่าที่ร้อนใจ

เสียงตึงตังขึ้น กรอบหน้าต่างด้านขวาช่วงท้ายรถขยับ พนักงานขับรถ
ชิบาโนะลุกขึ้นจากด้านหลังพนักงาน

“เปิดแล้วค่ะ”

หล่อนยกสองมือขึ้นสูงระดับตา ผมมองไม่เห็นว่ประตูฉุกเฉินเปิด
แล้วจริงหรือไม่ รู้สึกถึงลมจากภายนอกเล็กน้อย แต่อาจรู้สึกไปเองก็ได้

ชายชราผู้ถือปืน ยิ้มอย่างสนิทสนมกับหญิงสูงอายุที่อยู่ตรงหน้า

“คุณนาย กรุณาบอกชื่อของคุณด้วยครับ”

หญิงสูงอายุขมวดคิ้วผะ

“คุณเป็นคนดี วันนี้ขอรู้จักชื่อคุณไว้หน่อยนะครับ”

“นี่ บอกเขาไปเถอะ”

เพราะคอโดนกด เสียงของชายเสื้อโปโลจึงดังอยู่ในลำคอ

“ขอร้องละ ช่วยบอกด้วยครับ”

“ซาโกตะคะ”

“ถ้าจั้นคุณซาโกตะ ผมจะให้คุณลงจากรถครับ อย่าลืมข้าวของด้วยนะครับ ที่เบาะด้านหลังมีกระเป๋าสัมภาระใช้ไหมครับ”

“เอาไปได้หรือคะ”

“ได้สิครับ... คุณชิบาโนะ”

พนักงานขับรถหญิงตอบว่า “คะ” พร้อมยังยกมืออยู่

“คุณซาโกตะจะลงจากรถ มาตรงนี้แล้วช่วยเธอหน่อยครับ”

คุณซาโกตะจับหัวเข่า จับพนักงานหญิงขึ้น ตามองพวกเขาที่ละคน ไชโนตะ เด็กหนุ่มเสื้อยืด เด็กสาวน้ำตานอง และผม

“ดิฉันลงคนเดียวหรือคะ แล้วคนอื่นจะเป็นยังไง”

“นั่นไม่ใช่เรื่องที่คุณต้องเป็นห่วงครับ คุณซาโกตะ”

พนักงานขับรถชิบาโนะย้อนกลับมายืนตรงขอบบันไดกลาง ยื่นมือให้คุณซาโกตะ

“ลงจากรถก่อนนะคะ แล้วดิฉันจะส่งกระเป๋าให้จากข้างบน”

ทั้งสองสลัดที่กั้นตรงทางเดินแคบๆ คุณซาโกตะขยับตัวไปทางประตูฉุกเฉิน มองเห็นท่าเดินแก่งจากอาการของเข่า พนักงานขับรถชิบาโนะเดินตามหลังจนคุณซาโกตะถึงตำแหน่งของประตูฉุกเฉิน เห็นทรวงผมด้านหน้าที่ข้อมือสีม่วงอ่อนสัมผัสกับอากาศนอกรถจนปลิวไสว

“สูงขนาดนี้ ดิฉันลงไม่ได้หรือคะ”

คุณซาโกตะถอยกรูดจากประตูฉุกเฉิน

“ต้องกระโดดลงไปไม่ใช่หรือคะ ดิฉันทำไม่ได้”

เป็นความจริงที่ประตูดอกเงินอยู่ด้านข้างของยางล้อรถ จึงมีตำแหน่ง
ค่อนข้างสูงกว่าประตูขึ้นลงปกติ

“ขอภัยครับ แต่กรุณาลงไปเถิดครับ คุณชิบาโนะช่วยหาวิธี ใ้
หน่อย”

ชายชราทำตัวเหมือนพนักงานขับรถ ส่วนพนักงานขับรถชิบาโนะ
เหมือนกระเป่ารถเมล์ เกิดเหตุสุดวิสัยต้องให้ผู้โดยสารลงจากรถทางประตู
ดอกเงิน จึงปลอบประโลมผู้สูงอายุซึ่งกำลังกลัว

“ผมช่วยไหมครับ” ผมพูด เพราะอยู่ค่อนข้างใกล้กับชายชรา จึง
ไม่จำเป็นต้องพูดเสียงดัง

“สัญญาครับว่าจะไม่ทำอะไรเกินเลย คุณคนขับรถเป็นผู้หญิง
คนเดียวอาจไม่ไหว”

ชายชรามองตามผม ผมสับสนตาเขา

“คุณคนขับรถต้องได้รับการฝึกฝนเพื่อเวลาแบบนี้เป็นประจำ คุณ
ชิบาโนะไหวอยู่แล้วครับ”

สายตาชายชราจึงเข้าไปในตาของผมแล้วตอบ เป็นคำตอบที่สงบ
เยือกเย็น ไม่มีอะไรมากกว่านั้น ปลายกระบอกรูปปืนยังคงฝังอยู่ใต้คางของ
ชายในเสื้อโปโลไม่ขยับ

ผมพยักหน้าเบาๆ หันไปมองด้านหลัง ทั้งเด็กหนุ่มในเสื้อยืด
เด็กสาวเสื้อสีขาว และโซโงตะต่างมองไปทางประตูดอกเงิน

“คุณซาโกตะ นั่งตรงนี้ก่อนนะคะ ไซ้แล้ว... ลงรถแบบนี้แล้วค่อยๆ
เลื่อนตัวลงข้างล่างก็จะไม่น่ากลัวนะคะ”

ดูเหมือนพนักงานขับรถชิบาโนะจะให้คุงซาโกตะนั่งตรงขอบของ
ประตูดอกเงิน

“ไม่ได้หรอกคะ มันสูง”

“ไม่เป็นไรนะคะ ลองทำดูค่ะ”

“สูง น่ากลัวออก”

“นั่งรอสักครู่ นะคะ นั่งอยู่ตรงนั้นก่อนนะคะ”

พนักงานขับรถชิบะโนะกลับไปที่ทางเดิน ก่อนอุ้มกระเป๋าสัมภาระ
ของคุณซาโกตะ แม้ขนาดใหญ่พอควร แต่ไม่น่าจะหนักเท่าไรนัก

“คุณซาโกตะ ในกระเป๋า มีอะไรคะ มีของแตกเสียหายได้อยู่ข้างใน
ไหมคะ”

“เสื้อผ้าของคุณแม่คะ ของที่จะซักนะ”

“ถ้าฉันขอเอากะเป้านี้ไปวางไว้ที่ปลายเท้าแทนเบาะรองนะคะ”

หญิงสาวเสื้อขาวได้ฟังแล้วถอนหายใจด้วยความโล่งอก

เด็กหนุ่มเสื้อยืดมองไปทางเธอแวบหนึ่ง สบตากัน เขาเป็นฝ่าย
พยักหน้าก่อน หญิงสาวก็พยักหน้าตอบ เหมือนทั้งสองคนสื่อกันได้อย่าง
น่ารักแม้ในสถานการณ์แบบนี้

“พอแก่แล้วก็...”

ชายชราพึมพำขณะมองคนสองคนด้านหลังพูดกัน

“สิ่งที่คนหนุ่มสาวทำได้เหมือนไม่มีอะไรก็ยาก”

“ถ้าฉันก็เปิดประตูขึ้นลงปกติให้ลงเสียก็สิ้นเรื่อง”

บ.ก. ไชโนะอะเอะขึ้น แต่ยังขมวดคิ้วหน้าบึ้งตึงเหมือนเดิม เป็นการ
ขมวดคิ้วที่คนในสำนักประชาสัมพันธ์ในเครือคุ้นเคย เวลาชี้ข้อผิดพลาดของ
ใครบางคน หรือเมื่อปฏิเสธข้อเสนอลของผู้อื่นว่า “โอเคใช้ไม่ได้”

ชายชรายิ้มด้วยดวงตา มองมาทางผม คราวนี้สายตานั้นฉายแววว่า
กำลังรู้สึกสนุกให้เห็นเล็กน้อย

“บ.ก. คุณเป็นคนเอาใจยากนะครับ”

ก่อนผมจะตอบอะไร ได้ยินเสียงสวบที่ด้านหลังรถ คุณซาโกตะ
ลงไปถึงพื้นแล้ว

“เป็นไรไหมคะ เจ็บตรงไหนบ้างไหม”

พนักงานขับรถชิบาโนะร้องเสียงดัง ไม่มีคำตอบ แต่พนักงานขับรถหญิงรีบมองมาทางนี้

“คุณซาโกตะลงไปได้แล้วค่ะ”

แม้ในสถานการณ์อย่างนี้ หากทำอะไรสักอย่างสำเร็จก็จะรู้สึกดีอย่างสีหน้าของพนักงานขับรถชิบาโนะที่ดูสดใสในตอนนี้

“เห็นไหม บอกแล้วว่าไม่เป็นไรใช่ไหมล่ะครับ”

ชายชราพูดกับผม ยึดคอไปทางด้านหลัง

“คุณชิบาโนะ กรุณาฟังให้ดีนะคะ”

ข้างประตูฉุกเฉินที่เปิดทิ้งไว้ พนักงานขับรถหญิงยกมือสูงระดับหูอีกครั้ง

“คุณก็ลงจากรถด้วยครับ ลงแล้วไปขอยืมใช้โทรศัพท์ที่ไหนสักแห่ง แถวนี้ไม่มีป้อมตำรวจ รถลาดตระเวนของตำรวจก็ไม่มี เข้าไปด้านในชั้นโคเคมิคอลก็ไม่ได้ แต่ไม่ต้องไปอ้อมไกลให้เสียเวลา เข้าไปถามหาจากบ้านชาวบ้านแถวนี้ดีกว่า”

“ขอยืม... ใช้โทรศัพท์หรือคะ”

“ใช่แล้วครับ ก็ต้องแจ้งตำรวจไม่ใช่หรือ”

โชนิตะที่กำลังอารมณ์เสียของผมหรือตามองอย่างสงสัย คู่หนุ่มสาวทำตาโต ชายชราสั่งการพนักงานขับรถหญิงอย่างคล่องแคล่ว

“จะโทรไปที่บริษัทก่อนก็ได้ ขึ้นอยู่กับการตัดสินใจของคุณ แต่คุณควรทำตามสิ่งที่เขียนไว้ในคู่มือกรณีเกิดเหตุฉุกเฉินจะดีกว่าครับ”

“...แจ้งตำรวจได้หรือคะ”

“ตอนนี้คุณจะไม่แจ้งความคงเป็นไปไม่ได้หรอกครับ ตั้งสติให้ดีสิครับคุณชิบาโนะ”

ชายชราดูมีความสุข โชนิตะเหลือกตามองเพดานอย่างเอือมระอา

เธอลดมือที่ประสานบนคีระชะลงแกว่งไปมาให้ผ่อนคลาย ก่อนกลับไปทำ
ท่าเดิม

ที่แล้วมาผมเองเคยเห็น ‘บุคลิก’ ต่างๆ จากหลากหลายสถานการณ์
ของ บ.ก. โซโนตะ มีทั้งท่าที่เข้าถึงยาก และเป็นคนน่าคบหา แต่ครั้งนี้จะ
ประเมินไปทางไหนดี จะว่าห้าวหาญ กลบเกลื่อนความอ่อนแอ ประเมิน
ความเป็นจริงต่ำไป หรือไม่ไหลไปกับสถานการณ์ดี

“ผมขอมือถือของคุณไว้นะครับ”

ชายซารัวร์บอกพนักงานขับรถหญิง “ต่อไปถ้ามีคนอยากติดต่อผม
ก็ขอให้บอกเบอร์โทรศัพท์ของคุณไป แต่ใช้ได้แค่จนกว่าเบตจะหมดครับ”

พนักงานขับรถหญิงยืนนิ่งเงียบอยู่ตรงนั้น ขยับมือถอดหมวกเครื่อง
แบบออก

“ดิฉันจะอยู่ในรถ ให้คุณซาโกตะเอาหมวกใบนี้ไปแจ้งตำรวจ หมวก
ของดิฉันจะเป็นหลักฐานให้ตำรวจเชื่อ”

“ถ้าคุณเป็นคนแจ้งตำรวจ และคุยกับผู้ใหญ่ของสำนักงานเองจะ
น่าเชื่อถือกว่ามากครับ ว่ามีชายถือปืนจี้รถเมล์ ผู้โดยสารห้าคนถูกจับเป็น
ตัวประกัน สถานที่คือที่กร้างข้างชั้นโคเคมิคอลล”

“แต่...”

พนักงานขับรถหญิงลังเล ก่อนได้ยินเสียงดังลอดมา “ไปเถอะครับ”
เสียงเด็กหนุ่มใส่เสื้อยืดนั่นเอง คงด้วยความเมื่อยล้า ข้อศอกเขาจึง
ตกลง กระนั้นน้ำเสียงและสีหน้ายังสดใส

“คุณคนขับรถครับ กรุณาลงจากรถแล้วไปแจ้งตำรวจเถอะครับ ทำ
อย่างนั้นจะดีกว่า”

ผมพูดเสริม “กรุณาทำตามนั้นเถอะครับ การทำแบบนั้นจะทำให้
คุณแสดงความรับผิดชอบได้”

พนักงานขับรถชิบาโนะส่ายหน้า “ทำไม่ได้ ดิฉันจะทึ่งผู้โดยสาร

ไม่ได้ค่ะ”

“คุณเป็นผู้หญิงนะครับ” เด็กหนุ่มพูด “เหตุการณ์แบบนี้ ผู้หญิงควรถูกปล่อยก่อนถึงจะถูก”

“ถ้าอย่างนั้น ยังมีผู้โดยสารผู้หญิงทางนั้นสองคน กรุณาปล่อยพวกเขาลงรถก่อนค่ะ ดิฉันจะทิ้งหน้าที่ไม่ได้”

พวกเขาเถียงกันราวกับเด็กผู้ไม่ยอมแพ้ พนักงานขับรถชิบาโนะทำท่าจะเดินกลับมาด้านนี้ ชายชรารีบดึงชายเสื้อโปโลเข้ามาชิดตัวและกดปิ่นไปที่คออีก จนคอของชายตัวประกันบิดผิดธรรมชาติ ครางเสียงอ่อยพนักงานขับรถสะดุดก็

“...ดิฉันคุ่นหน้าคุณค่ะ”

พนักงานขับรถพูดกับชายชราด้วยเสียงสั้น

“คุณเคยนั่งรถสาย 02 หลายครั้ง เพราะพวกเราผลัดกันขับรถเมล์ทั้งสามสาย”

ชายชราไม่ตอบ

“คุณน่าจะมาหาหมอที่คลินิกในสังกัด ‘คลาสเตโคฟู’ เป็นประจำ ไม่ใช่หรือคะ เมื่อสักครู่คุณซาโกตะก็บอกเหมือนกัน คุณป่วยเป็นอะไรหรือเปล่าคะ ถ้าอย่างนั้นการมาทำแบบนี้ยังไม่ดีต่อสุขภาพนะค่ะ”

หล่อนบีบเสียงเล็กเพื่ออ่อนน้อมให้ชายชราคิดทบทวนใหม่

“ตอนนี้ยังทันนะค่ะ”

รถทั้งคันตกอยู่ในความเงียบ เสียงหัวใจของพวกเขากลายเป็นคลื่นกระเพื่อมกระทบอากาศให้สั่นไหวจนเศษแผ่นพาดานที่แตกด้วยกระสุนนัดแรกตกลงมา

“คุณชิบาโนะ กรุณาลงจากรถครับ”

ชายชราพูดเสียงเข้มแบบเหลืออด “ถ้าคุณกลับบ้านช้า โยชิมิจึงเป็นห่วงนะครับ”

พนักงานขับรถหน้าซีดีเผือด เดินเซราวกับถูกพ่นไอซึ่งมองไม่เห็น
ทาบเข้าอย่างจัง

“ทำไมถึงได้รู้ชื่อลูกสาวของชั้น”

“ผมเป็นคนเตรียมการรอบคอบครับ”

พูดเพียงเท่านั้น ชายชราละสายตาจากชิบาโนะ แล้วหันมาถามชาย
ในเสื้อโปโล

“คุณยื่นไหวไหมครับ”

ชายหนุ่มตาเหม่อลอย แต่ก็พยักหน้า

“จ้ะ ยื่นขึ้นครับ จากนั้นจะมึนงานให้คุณทำ”

“ถ้าอย่างนั้น ก็ทำอะไรกับปืนนี้ก่อนสิ”

“ผมจะถอยก้าวหนึ่ง แต่ก็ยังยิงคุณได้ตลอดเวลา นะครับ”

“งู่น่า”

ชายชรายังคงจับแขนของชายในเสื้อโปโลไว้แล้วเดินถอยห่างออกมา
หนึ่งก้าวตามที่พูด ชายคนนั้นส่งเสียงครางแล้วลุกจากที่นั่ง

“พอคนขับรถลงจากรถแล้ว คุณช่วยเดินไปด้านหลังแล้วปิดประตู
ฉุกเฉินด้วย ต้องปิดให้สนิทเหมือนเดิม นะครับ”

ตอนนั้นผมเห็นสีหน้าอีกแบบของชายชรา เขากำลังยิ้มเยาะ

“ถ้าคุณคิดจะกระโดดหนีลงจากรถยอมทำได้ แต่หลังคุณหนีไปแล้ว
ในรถคันนี้จะเกิดอะไรขึ้น ใครจะเป็นยังไง คุณคงไม่เกี่ยวข้องแล้ว แต่การ
ทิ้งผู้หญิงสองคนไว้แล้วหนีห่างจกจุดไปคนเดียว ชีวิตข้างหน้าของคุณคง
ไม่ค่อยดีแน่ ถ้าคิดว่าชีวิตยังมีความหวัง ก็เชิญหนีไปได้เลย เพราะผม
จะขอให้คุณผู้ชายอย่างคุณเป็นคนปิดประตูฉุกเฉินอยู่ดี”

ชายชรากำลังโกรธ เพราะเมื่อครู่ตอนพนักงานขับรถชิบาโนะขอร้อง
ให้ปล่อยผู้โดยสารแลกกับการที่ตัวเองขอยุ่ในรถต่อ ผู้ชายคนนี้เห็นด้วย
จนออกนอกหน้า

“ไม่เห็นหรือหน้า”

ดูเหมือนเจ้าตัวรับรู้ถึงความโกรธนั้นได้ แม้สายตายังเลิกลักแต่ไบหน้าเหี้ยมของชายเสื้อโบลีมีสติอีกครั้ง

“ทำเป็นซู่ด้วยของพรรคนี้ มาเทศนาสั่งสอนวางท่าใหญ่โต บอกรู้ก่อนนะ ฉันไม่กลัวคนแก่หง่าเห็งอกอย่างแกหรอก เพียงแต่ฉันจะมาตายในที่แบบนี้ไม่ได้”

“ต้องอย่างนี้สิครับ” ชายชราพูดย้อน

พนักงานขับรถชิบาโนะลงจากรถเมล์ ส่วนชายเสื้อโบลีเดินไปที่ประตูฉุกเฉิน มือข้างหนึ่งจับเบาะไว้ ขณะที่อีกข้างยื่นออกไปดึงประตูเข้ามาอย่างทุลักทุเล จากนั้นย่อตัวหายไปหลังเบาะ ดึงคันโยกประตูฉุกเฉินให้กลับที่เดิมแล้วจึงลุกขึ้นอีกครั้ง จนกว่าทุกอย่างจะจบลง ผมยังคิดว่าว่าเขาต้องกระโดดลงจากรถแล้วหนีเตลิดเปิดเปิงแน่นอน

ไม่สิ ที่ถูกต้องบอกว่าเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่งคงไม่ได้ ผมยังมีข้อสงสัยเพราะรู้สึกทอนไม่ได้กับสัมผัสแข็งๆ ของปากกระบอกรบปืนซึ่งกดอยู่ที่ท้ายทอย ชายชราไม่ได้จับแขนผมไว้แนบตัวเหมือนกับที่ทำกับผู้ชายตัวประกันคนนั้น เขาเพียงแต่เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วผ่านด้านหลังไปโดยไม่ให้ผมเห็นปืน แต่กลับรู้สึกถึงปากกระบอกรบปืนนั้นได้

เขาคงคิดว่าผมเป็นตัวอันตราย จึงเคลื่อนตัวไปอยู่ในตำแหน่งที่จะถูกจู่โจมกลับได้ยาก หรือคิดว่าผมน่าจะอ่อนแอกว่าชายเสื้อโบลีมาก หากปล่อยให้เห็นปากกระบอกรบปืนอาจขวัญหนีดีฝ่อ

ไบหน้าไม่สบอารมณ์ของไซโนตะเลื่อนหายไปที่สุดในที่สุด เมื่อจ้องมองผมกับปากกระบอกรบปืนพร้อมกัน

“คุณซึ่งมูระ” ไซโนตะพูดราวกับกระซิบ

“ไม่เป็นไรครับ” ผมเอ่ย “ถ้าอยู่นิ่งๆ ก็ไม่โดนยิงหรอก”

ชายชรานิ่งเงียบ ผมกับไซโนตะก็เงียบกริบ การได้เห็นไซโนตะ

นั่งเฉย ไม่ยิ้ม ไม่โกรธ ไม่ปากยื่น ขยับแค่หางตาเล็กน้อยเป็นประจำ
ที่ผมไม่เคยฝันถึงมาก่อน

“อย่างนี้โอเคไหม”

ชายในเสื้อโปโลทำงานเสร็จตะโกนด้วยเสียงหายใจหอบมาจากท้ายรถ

ชายชราถามเสียงดังกลับไป “คุณชิบาโนะและคุณซาโกตะยังอยู่
ตรงนั้นไหมครับ”

ชายเสื้อโปโลมองออกไปนอกหน้าต่าง “อยู่”

“ช่วยบอกให้พวกเขารีบไปได้แล้วครับ”

ชายหนุ่มลั่นเล็กล็กน้อยก่อนจะใช้ฝ่ามือตบหน้าต่าง จากนั้นจึงทำท่า
ไล่ทั้งคู่ไป

“ไปเลย หนีไปเร็ว รีบไปโทร 110 แจ้งตำรวจเสีย”

สัมผัสจากปากกระบอกปืนหายไปจากท้ายทอยของผมหลังจาก
ชายชราถอยไปหนึ่งก้าวแล้วนั่นเอง

“ทุกท่านครับ กรุณานั่งลงบนพื้น”

คู่หนุ่มสาวมองหน้ากัน คราวนี้เด็กหนุ่มเป็นฝ่ายพยักหน้าก่อนแล้ว
ขยับตัวลงจากที่นั่งแล้วนั่งคุกเข่า เด็กสาวเสื้อสีขาวขยับตัวไปนั่งกอดเข่า
ข้างๆ เขา

ผมค่อยๆ ลุกจากที่นั่งชันเข่าแล้วหย่อนก้นลงบนพื้น ส่วนโซโนตะ
นั่งอยู่บนที่นั่ง ผมเพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาของหล่อนสั้นระริก

“บ.ก.” ผมเรียก

โซโนตะตัวสั้นเตา สั้นซ้ำๆ แล้วสลัดรองเท้าคัทชูสูงหกเซนติเมตรออก
ลุกขึ้นหันหลังให้ผม แล้วนั่งลงกอดตัวเอง

“คุณก็กรุณากลับมาทางนี้ เอมื่อประสานกันที่ท้ายทอยเหมือน
เมื่อครู่ด้วยครับ”

ชายเสื้อโปโลยังอยู่ที่แถวหลังสุด เมื่อถูกเรียกตัวเขายังหันมอง

ประตูถูกเงินแวบหนึ่งอย่างอาวรณ์ โบกหน้าด้านข้างเหมือนสารภาพว่าน่าจะหนีไปเสียดีกว่า ผมมองเขาแล้วคิด ทำไมเป็นคนชื่อจนชื่อขนาดนี้ทั้งที่หนีออกไปได้ ซึ่งเมื่อครู่ในใจยังวาดภาพเขาหนีหายเข้ากลีบเมฆและดูแลคนเขาอยู่เลย

ชายร่างใหญ่เดินหันข้างย้อนกลับมาตามทางเดินแคบๆ พอมาถึงบันไดที่ประตูสำหรับลงจากรถ เขาส่งเสียงครางแล้วนั่งลงตรงนั้น

“ตา ฉันเป็นโรคหมอนรองกระดูกทับเส้นประสาท ขึ้นนั่งแบบนี้ไม่ถึงสิบนาทีฉันต้องปวดหลังแน่ ขอนั่งตรงนี้ได้ไหม”

“ช่วยมานั่งบริเวณชั้นล่างด้วยครับ”

ชายเสื้อโปโลเดินต่อลงมาหนึ่งชั้นอย่างว่องวาย แทบจะพร้อมกับการแสกไฟในรถดับมืด หลังจากชายชราปิดสวิทช์ตรงที่นั่งคนขับ

ภายในรถไม่ถึงกับมืดสนิท พอมีแสงจากไฟที่เรียงเป็นแนวนบนกำแพงคอนกรีตส่องเข้ามาทางหน้าต่าง เพียงแต่หลอดไฟซึ่งถูกทิ้งไว้ราวสองปีขุ่นมัวจนเป็นสีเหลือง

ไม่ว่าตอนนี้เหตุการณ์จะอยู่ในโหมดอะไรก็ตาม ผมรู้สึกได้ว่ามีการเปลี่ยนโหมดไปเรียบร้อยแล้ว

บทที่ 2

“แสงไฟดูไม่ดีเลยนะ”

ชายชราพึมพำอยู่ข้างหลังของผม

“หน้าของทุกท่านเหมือนเป็นดีซ่านเลย”

ถ้าอย่างนั้นก็เปิดไฟในรถสิ... โซโนตะไม่พูดหรือแม้จะหันไปมอง เธอยังกอดเข้าแน่น และได้เปลี่ยนโหมดไปแล้วเช่นกัน

“บริษัทซันโคเคมิคอลนี่ ผลประกอบการก็ไม่ได้เลวร้ายอะไรหรอก แต่เป็นธุรกิจครอบครัว แล้วก็เกิดการแย่งชิงอำนาจการบริหารในตระกูล จนเกิดเป็นคดีที่ร้ายร่างกาย ชื่อเสียงเลยไม่ค่อยดี” น้ำเสียงของชายชรา นั้นเศร้าร่ำกับเป็นบริษัทของตัวเอง “ยังทิ้งให้ที่ดินกับอาคารรกร้างอย่างนี้ แสดงว่าเรื่องวุ่นวายยังไม่จบ แต่คิดว่าเพื่อความปลอดภัย น่าจะเปลี่ยนหลอดไฟให้สว่างกว่านี้ล่ะครับ”

เอ่อ... เด็กสาวในเสื้อสีขาวพูดเสียงเบาว่า

“เอามือลองได้ไหมคะ รู้สึกซาไปหมดแล้ว”

ผมเอี้ยวคอมองชายชราซึ่งยืนอยู่ข้างที่นั่งคนขับ และเห็นปากกระบอกปืนอยู่ใกล้เสียงจนสะดุ้ง

“คงได้แล้วนะครับ อย่างน้อยน่าจะให้เฉพาะคุณผู้หญิงนั่งในท่าที่สบายขึ้น”

ผมหยุดกึกเพราะตรงหน้าผมชายชราจ่อปืนอยู่ขณะมีมือข้างที่ว่างอยู่

คลิกสั่งซื้อได้ที่นี้

@booktime

พูดคุยและติดตามข่าวสารและผลงานของ มียาเบะ มิชูกิ ได้ที่

 DaifukuPUB

หนึ่งในคดีสุดสนุกของซีรีส์นักสืบชิงจิระที่โด่งดัง
ตื่นเต้นระทึกใจในเนื้อหาเข้มข้นเหมือนอ่านนิยาย 3 เรื่อง
ในเล่มเดียวกัน

ชิงจิระ ซาบุโร

มีภรรยาเป็นลูกสาวมหาเศรษฐี

แต่ตัวเองกลับไม่ได้ตำแหน่งใหญ่โตในกิจการของครอบครัว
เป็นคนธรรมดาที่ถูกโชคชะตาผลักเข้าไปอยู่ในพื้นที่สืบทัดโดยไม่ได้ตั้งใจ
จากเหตุการณ์จี้รถเมล์ มีคนเสียชีวิต และเงินชดเชยจากคนร้าย
นำไปสู่การเปิดเผยขบวนการต้มตุ๋นระดับประเทศ

นิยายถูกดัดแปลงเป็นซีรีส์ เผยแพร่ในช่อง TBS

ได้รับคำชื่นชมและความประทับใจ

นิยายสืบสวน

SN0057

www.booktime.co.th

กดลองอ่าน

@DaifukuPUB